

שריב אזר

סיקת

מטות - מסעי

המסד

שְׁעוֹרִים

שְׁעוֹר אֵשׁ לְהִבָּה שְׁנַמְסֵר לִפְנֵי מַלְוָה מַלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּנִיחָם

— זֶה "שְׂרָשׁ"? שֶׁהַמְסָפֵר —
 כּוֹפְלִים אוֹתוֹ בְּעֶצְמוֹ. (כָּל אֶחָד לְכַפֵּל
 אֶת עֲצָמוֹ בְּעֶצְמוֹ, זֶה כְּזֶה שֶׁגָּעוֹן כְּזֶה, טְרוּף,
 זֶה רַק שֶׁגָּעוֹן שֶׁל שׁוּבוֹ בְּנִים, שׁוּבוֹ בְּנִים הֵם
 מִשְׁגָּעִים כְּאֵלֶּה שְׁכּוֹפְלִים אֶת עֲצָמָם,
 מְכַפִּילִים אֶת עֲצָמָם.) אִז עוֹשִׂים
 שְׁבָעִים אֲמָה כְּפוּל שְׁבָעִים, כְּמָה
 זֶה? אַרְבַּעַת אֲלָפִים תִּשְׁעֵי מֵאוֹת.
 אִז עוֹד אַרְבַּע טַפָּחִים אִז זֶה חֲמֵשׁ
 אֲלָף. זֶה עוֹד שְׁנֵי שְׁלִישׁ. אִם זֶה
 [-] אִז עוֹשִׂים 141 וְשְׁנֵי טַפָּחִים,
 אַרְבַּע וְאַרְבַּע זֶה יַחַד שְׁמוֹנֶה,
 אִז... זֶה שְׁנֵי טַפָּחִים וְשְׁנֵי
 טַפָּחִים, אִז זֶה 140 וְאַרְבַּע,
 לְרַחֵב, לְרַחֵב עוֹשִׂים רַחֵב כְּפוּל
 שְׁלֹשׁ, זֶה גַּם בְּסִפָּה וְגַם בְּכָבֵּא
 בְּתָרָא, אֲבָל צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת
 3.14, אִז זֶה נִקְרָא, אִז אִם זֶה 10
 — 31.4, אִם זֶה 20 — זֶה 62.8,
 אִם זֶה 30 — זֶה 94.2, וְאִם זֶה 40
 — אִז זֶה 125.6. זֶה כָּל

בַּעַת הַיֵּאֲרָצִיט שֶׁל רַבֵּי לׁוֹי
 יִצְחָק [בַּנְדֵּר], כָּלֵם
 מְתִיחֵדִים עִם רַבֵּי לׁוֹי יִצְחָק,
 נוֹסְעִים לְקַבֵּר שְׁלוֹ בְּהַר הַזֵּיתִים,
 מִיַּד אַחֲרֵי הַשְּׁעוֹר כָּלֵם יִסְעוּ
 לְקַבֵּר שְׁלוֹ, לְאַף אֶחָד אֲסוּר
 לְהִשָּׂאֵר כָּאֵן, כָּלֵם צְרִיכִים לְלַמֵּד
 מֵרַבֵּי לׁוֹי יִצְחָק.

[**וַיִּזְרִיךְ**] לְדַעַת אֶת כָּל
 הַחֲשֻׁבוֹנוֹת, אֲבָא
 שְׁלוֹ הִיָּה אֵלּוּף הַחֲשֻׁבוֹן, כְּמוֹ
 שְׂרַבֵּי לׁוֹי יִצְחָק כּוֹתֵב, (עַכְשָׁיו זֶה
 יִצָּא, בְּ"נִיצוּצוֹת" זֶה יִצָּא), שֶׁהוּא יוֹדֵעַ
 אֶת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת בְּשׂ"ס, כָּל
 הָאֵיף לְהוֹצִיא שְׂרָשׁ, אֵיף מְגִיעִים
 לְשְׁבָעִים אֲמָה וְשִׁירִים, אֵיף
 מְחַשְׁבִּים שְׁבָעִים אֲמָה וְשִׁירִים,
 מְחַצֵּר הַמְשָׁכָן, מַה זֶה "חֲצֵר
 הַמְשָׁכָן"? חֲמֵשׁ אֲלָף [אֲמָה מְרוּבַע].
צְרִיךְ לְדַעַת לְהוֹצִיא שְׂרָשׁ, מַה

החשובונות.

צריכים לחשב מאה פעם [2 כפול
 ,2, 4, 8, 16, 32, 64,
 128, 256, 512, 1000.

ואחרי זה צריכים לדעת את
 הרש"י, כל אשה צריכה
 ללמד את הרש"י, כל אשה
 צריכה ללמד את הפרק ביהושע,
 פרק בשופטים, ופרק בשמואל.
 עד שמגיעים לפרק האחרון זה
 [שמואל] פרק כד¹, אז שם

תוף שניה הגענו לאף, ואחרי
 זה תוף שתי שניות מגיעים
 למליון, שלש שניות מגיעים
 למליארד, ארבע שניות מגיעים

מראי מקומות והערות

וכופל את הכפילה, עד מאה פעמים,
 נמצאת ברכתו של יואב יתירה על של
 משה שאמר (דברים א יא): ככם אף
 פעמים, ועוד, שברכתו של משה לזמן
 מרובה, ושל יואב מיד, שנאמר בה: ועיני
 אדני המלך רואות:

¹ שמואל-ב פרק כד

(ג) ויאמר יואב אל המלך ויוסף יהוה
 אלהיך אל העם כהם וכהם מאה פעמים
 ועיני אדני המלך ראות ואדני המלך למה
 חפץ בדבר הזה:

פירש"י כהם וכהם - כהם כפלים, וכהם
 שני כפלים, הרי ארבעה כפלים, וכן חוזר

[טרליון טרליון טרליון].

ובשנחננו מגיעים למאתים

ארבעים אז זה

[ארבע פעמים טרליון], (עד פה טובו בני

מגיעים, לא צריך יותר מזה), זה עשר

פעמים פד (- 240), לוקחים את

הפד של "רבקה", כמה פעמים

כתוב "פד של רבקה"? (טוב שאתה

לא יודע, זה הכי טוב, אתה לא צריך לדעת,

זה לא שיהי לנו... בכלל מי שהולך עם פד, לא

שמעתי פזה דבר... הוא הולך עם פד על

הראש...) זה תשע פעמים פד. אז

אם היה כתוב עשר כבר לא היה

נשאר זכר מעשו, כי (חשוב של

מאתים ארבעים בהכפלה בחזקה) זה

שבעים ושתים אפסים, אם זה

עשר [פעמים פד] זה מאתים

ארבעים, זה שבעים ושתים

אפסים.

בי האשה היא פי מליון מהאיש,

יש לה IQ = אי קיו, רמת משכל פי

מליון מלאיש. לכן כתוב "בת

שבע אם שלמה" [מלכים א, יא;

מלכים ב, יג], "בת שבע" לא

כתוב 'דוד אב שלמה', אומר

הזהר חדש בראשית "מאי בת

שבע אם שלמה — שהכל זה

לאף מליארד, חמשים זה מליון

מליארד, ששים — כל ששים זה

טרליון, כל ששים, אז שבעים זה

אלף טרליון, שמונים זה מליון

טרליון, אחרי זה תשעים זה

מליארד טרליון, מאה זה אלף

מליארד טרליון.

אחרי זה מאה ועשר זה מליון

[מליארד] טרליון, מאה

עשרים זה כבר טרליון טרליון,

מליארד מליארד טרליון, זה

נקרא 36 אפסים, זה מאה

עשרים.

מאה שמונים זה חמשים וארבע

אפסים, זה שלש פעמים

טרליון, זה במאה שמונים, אז

אנחנו מגיעים לחמשים וארבע,

מאה תשעים זה חמשים ושבע,

מאתים זה ששים אפסים, זה

נקרא מליון טרליון טרליון

[טרליון], אחרי זה מאתים ועשר

זה אלף מליון (- מיליארד) טרליון

טרליון [טרליון], פעמים (צ"ל: שלוש)

טרליון, ואחרי זה מאתים עשרים

זה מליון [מליון] (- אלף מיליארד)

טרליון טרליון [טרליון]. ואחרי זה

מאתים שלשים זה [מליון] מליארד

בְּאוֹר.

יְאָחֲזִי זֶה בָּא אֲבִישִׁי [בְּן צְרוּיָה],
וְהוּא פָּרַץ לְעֵזָה, [1] אִז
מָה הוּא עֹשֶׂה? הוּא אָמַר אֶת
הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ. (אִז טוֹב שְׂאֵתָה לֹא
יִדְעֵ, אֶת זֶה רַק לּוֹמְדִים בְּ"חֲכָמָה וְדַעַת")
זֶה סִנְהֶדְרִין דָּף צָה, (אֵתָה הַפְּרֵת אֶת
הַעֲמוּד הַזֶּה? אֶת אֲבִישִׁי הַזֶּה? עֲכָשְׂיוּ אֵתָה
בְּבֵית אִז תִּגְמַר סִנְהֶדְרִין צָה), אִיךָ הוּא
אָמַר אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ? כִּי אָסוּר
לְהַגִּיד אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, אֵתָה
לֹא תִגִּיד, אֲבָל הוּא — הִיָּה מִתָּר
לוֹ, קְרָאוּ לוֹ "אֲבִישִׁי".

אֲחֲזִי זֶה הִיָּה עֹשֶׂה אֵל [בְּן צְרוּיָה],
עֹשֶׂה אֵל הוּא הִיָּה רֵץ עַל
רְאשֵׁי הַשִּׁבְלִים⁴. אִז הָאָר"י אוֹמֵר

מִבֵּת שְׁבַע", 99% שְׁלִיתִינוּק זֶה
מֵהָאֲשָׁה, כִּי תִשַׁע חֲדָשִׁים הוּא
אֲצִלָּה בְּגוּף, וְאֲחֲרֵי זֶה שְׁנַתִּים
הוּא חֵיב לִינוּק, אֲפִלוּ שְׁנַתִּים
וְחֲצִי. וְעַם זֶה מִתְּפַתַּח הַמֶּחַ, עַד
גִּיל שְׁלֹשׁ הוּא מִתְּפַתַּח מֵהַמֶּחַ
שְׁלֹאמָא, כָּל הַמֶּחַ שְׁלוֹ תִלוּי בַמֶּחַ
שְׁלֹאמָא, מִזֶּה הוּא מִתְּפַתַּח,
הַנִּקְּהָ זֶה לְכָל הַחַיִּים, אִז הוּא
תָּרִיף, וְהוּא זָרִיז, וְהוּא יָכוֹל
לְעוֹף בְּאוֹר.

כְּמוֹ יוֹאֵב [בְּן צְרוּיָה] שְׁעָף בְּאוֹר.
מְתִי הוּא עָף בְּאוֹר? (טוֹב
שְׂאֵתָה לֹא יִדְעֵ...) מְתִי? בְּרַבַּת
עֲמוּן! [2] אִז זֶה הִיָּה יוֹאֵב, וְהוּא
עָף עַל הַחוּמָה שֶׁל רַבַּת עֲמוּן, עָף

מִרְאֵי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

זֹאת אוֹמֶרֶת פָּרַץ לְעֵזָה? הוּא הִלְךְ לְהַצִּיל
אֶת הָדוֹד, הָדוֹד הִיָּה מֵהַחַטּוּפִים, רָצוּ עֹשֶׂר
אֵלָף מַחְבָּלִים בְּשִׁבִּילֹ. כְּמָה מַחְבָּלִים רָצוּ
בְּשִׁבִּיל דָּוִד? עֹשֶׂר אֵלָף! בִּיבִי אָמַר שֶׁהוּא
מִסְכִּים חֲמֵשׁ אֵלָף, בִּידוֹן אָמַר שְׁמוֹנֶה
אֵלָף. בְּסוּף קִבְּלוּ אֶת הַמִּתְּנֶה שֶׁל בִּידוֹן,
שְׁמוֹנֶה אֵלָף. וּבְסוּף בָּא אֲבִישִׁי וְאָמַר "אֲנִי
לֹא מוֹכֵן לְתַת אֲפִלוּ מַחְבָּל אֶחָד"!

⁴ קהלת רבה פרשה ט, יג

כִּי לֹא לְקַלִּים הַמְרוּזִין זֶה עֹשֶׂה אֵל שְׁנֵאמַר
(שְׁמוּאֵל ב' ב') וְעֹשֶׂה אֵל קַל בְּרַגְלֵיו כְּאֶחָד
הַצְּבִיִּים וְגו' וְמָה הִיָּה קְלוּתוֹ שֶׁהִיָּה רֵץ עַל

² (מָה קָרָה בְּרַבַּת עֲמוּן? טוֹב שְׂאֵתָה לֹא
יִדְעֵ... זֶה הָכִי טוֹב, "אֲנִי יִדְעֵ" זֶה הָכִי
גָּבַהּ! תְּכָלִית הַיְדִיעָה — שְׁלֹא נִדְעֵ! טוֹב
שְׂאֵתָה לֹא יִדְעֵ! [פּוֹנֶה לְאַחֵר:] מָה קָרָה
בְּרַבַּת עֲמוּן? אֵתָה יִדְעֵ? גַם לֹא יִדְעֵ...
עוֹד יוֹתֵר טוֹב! [פּוֹנֶה לְאַחֵר:] אֵתָה יִדְעֵ
מָה קָרָה בְּרַבַּת עֲמוּן? גַם לֹא יִדְעֵ... עוֹד
יוֹתֵר טוֹב! בְּשִׁבִּיל מָה אֵתָה לּוֹמֵד
בְּאֲמִשְׁנוּבוּ?! תִּעֲבֹר לְשׁוּבוֹ בְּנִים,
לְ"חֲכָמָה וְדַעַת" — שֵׁם לּוֹמְדִים).

³ זֶה הִיָּה בְּלִי אֲשׁוּר מֵהַצָּבָא, לְלֹא אֲשׁוּר
מֵהַצָּבָא, אִז הִיָּה עַל זֶה מִשְׁפָּט, הִיָּה עַל זֶה
מִשְׁפָּט בְּהָאָה, אִיךָ הוּא פָּרַץ לְעֵזָה? מָה

שֶׁל נְחֹשׁ, אֵיךְ הִיא הִיְתָה בַּת שֶׁל
נְחֹשׁ? שְׁלֵא הִיָּה לָהּ שׁוּם עֲבָרָה
בְּעוֹלָם, לֹא הִיָּה לָהּ שׁוּם הִנָּאָה
גְּשָׁמִית מְכֻלּוּם, שׁוּם תַּאֲוָה
גְּשָׁמִית וְשׁוּם דְּבָר.⁷

[שַׁעַר הַגְּלוּגִילִים הַקְּדָמָה י': זֶה כְּפֶשׁוּטוֹ
מִמֶּשׁ! ⁵ הָאֲרָ"י מְדַגֵּישׁ שְׁזָה
כְּפֶשׁוּטוֹ, שְׁזָה הִיָּה הַכֹּל בְּזָכוֹת
שְׁהָאֲמָא הִיְתָה קָרְאוּ לָהּ צְרוּיָה,
הִיא הִיְתָה צוּרָה, הִיא הִיְתָה אֶבֶן
[כְּלוּמַר לְלֵא שׁוּם תַּאֲוָה וְלֵא שׁוּם הִנָּאָה
גְּשָׁמִית חֶסֶם וְשָׁלוֹם].

כְּמוֹ אֲבִיגַיִל ⁶ | אִזּוֹ אֲבִיגַיִל בַּת
נְחֹשׁ, שְׁאֲבִיגַיִל הִיְתָה בַּת

מֵרֵאִי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַמְקִיפִי לַגְּמֵרִי, וְהִיא מְעוֹפּוֹפָה בְּאוּרִי:

⁶ (אֲתָה לְמַדְתָּ פְּעַם בְּבֵא בְּתֵרָא דְּךָ יִז? טוֹב שְׁלֵא לְמַדְתָּ... זֶה לֹא בְּשִׁבְלֵךְ. [פּוֹנָה לְאַחֵר:] אֲתָה לְמַדְתָּ פְּעַם בְּבֵא בְּתֵרָא דְּךָ יִז? גַּם לֹא לְמַדְתָּ... עוֹד יוֹתֵר טוֹב),

⁷ בְּבֵא בְּתֵרָא יִז ע"א

תְּנוּ רַבְנֵי אַרְבַּעָה מֵתוֹ בְּעֵטוֹי שֶׁל נְחֹשׁ
וְאֵלּוּ הֵן בְּנִימִין בֶּן יַעֲקֹב, וְעֵמֶרְם אֲבִי
מֹשֶׁה, וְיִשִּׁי אֲבִי דוֹד, וְכֹלָאֵב בֶּן דוֹד,
וְכוֹלְהוֹ גְּמֵרָא לְבַר מִיִּשִׁי אֲבִי דוֹד דְּמִפְרֵשׁ
בֵּיהּ [קֵרָא] דְּכַתִּיב "וְאֵת עֲמֹשָׁא שֵׁם
אֲבִשְׁלוּם תַּחַת יוֹאֵב עַל הַצִּבְאָה וְעֲמֹשָׁא בֶּן
אִישׁ וְשֵׁמוֹ יִתְרָא הִיִּשְׂרָאֵלִי אֲשֶׁר בָּא אֶל
אֲבִיגַיִל בַּת נְחֹשׁ אַחֹת צְרוּיָה אִם יוֹאֵב".
וְכִי בַת נְחֹשׁ הִיא? וְהֵלֵא בַת יִשִּׁי הִיא,
דְּכַתִּיב "וְאֲחִיוֹתֶיהֶם צְרוּיָה וְאֲבִיגַיִל" אֵלּא
בַּת מִי שְׁמֹת בְּעֵטוֹי שֶׁל נְחֹשׁ.

[וּמְבַאֵר שֵׁם רִש"י ז"ל: בְּעֵטוֹי שֶׁל נְחֹשׁ -
בְּעֵצָתוֹ שֶׁל נְחֹשׁ כְּלוּמַר לֹא הִיוּ רְאוּיִן לְמוֹת
אֵלּא שְׁנִגְזְרָה גְּזִירַת מִיתָה עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָיו
שֶׁל אָדָם הַרְאִשׁוֹן בְּעֵצָתוֹ שֶׁל נְחֹשׁ].

סַאֲסִי שִׁיבּוּלִיא וְאִינֵן מִשְׁתַּבְּרִין.

⁵ שַׁעַר הַגְּלוּגִילִים, הַקְּדָמָה י

כִּי אִם הָאֵב נִתְכוּוֹן לְשֵׁם מִצוּהַ בְּעַת
הַתְּשִׁמִּישׁ, הֵנָּה הַבֵּן הַזֶּה יִהְיֶה מַהִיר
בְּמִלְאֶכֶת שָׁמַיִם, וְגוֹדוּל מְאֹד בְּתוֹרָה. וְאִם
אֲבִיו נִתְכוּוֹן לְהִנָּאָה עֲצוּמוֹ, יִהְיֶה הַבֵּן הַזֶּה
מַהִיר בְּמִלְאֶכֶת הָעֵה"ז. וְכֵן לְהַפְךָ אִם
יִהְיֶה כְּבֹד הַתְּנוּעָה, אִם אֲמוֹ נִתְכוּוֹנָה לְשֵׁם
מִצוּהַ, יִהְיֶה עֲצֵל בְּמִלְאֶכֶת הָעֵה"ז. וְאִם
לֹא נִתְכוּוֹנָה לְשֵׁם מִצוּהַ, יִהְיֶה הַבֵּן עֲצֵל
בְּמִלְאֶכֶת שָׁמַיִם:

וְכוּזָה תְּבִין טַעַם כִּי נִמְצְאִים לְיָדַיִם קִטְנִים
חֲרִיפִים לֹא יוֹכְלוּ הַשְּׁקֵט, וְיֵשׁ יִלְדִים
עֲצֵלִים כְּבֹדֵי הַתְּנוּעָה מְאֹד:

זו"ס עֲשָׂאֵל אַחִי יוֹאֵב שֶׁהִיא קַל בְּרַגְלֵי
עַד לְאִין תְּכַלִּית, כְּנוּדַע לְרַז"ל (שְׁמוּאֵל ב' ^ב)
'שֶׁהִיא רֵץ עַל רֵאשֵׁי הַשְּׁבָלִים וְלֹא הִיוּ
נִכְפָּפִים, וְבוּדָאֵי אִין מְדַרְשׁ חַז"ל יוֹצֵא
מִיָּד פֶּשׁוּטוֹ מִמֶּשׁ, וְהַעֲנִין מוּבֵן עִם הַנּוֹכַח
כִּי כָל בְּחִינָתוֹ הִיתָה, מִתְּגַבְּרֵת כַּח הָאֵב,
וְלֹא הִיא בּוֹ כַּח הָאֵם כְּלָל, וְגַדְל בּוֹ אוּר

אָלף, שָׂרְבֵנו אָמַר שְׂבֻכּוֹתֶם תָּבֵא
הַגָּאֵלָה, שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַקְבֵר
אִתָּם. אַז [בְּשָׁנַת תרע"ד] רָאוּ אֶת
הַשְּׂנִי גְבֻעוֹת.

שְׂעוֹר אֵשׁ לְהֵבָה
שְׂנַמְסֵר בְּמִלּוּחַ מִלְכָּה
מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּנִיחַס
תַּשְׁפ"ד

ואחרי זה הוא עוד הכיר את רבי
אברהם נכד המגיד
מטרוביצא, שכלם הגיעו למאה
שנה, כל מי שבשובו בנים חיב
להגיע למאה שנה, בלי זה —
הוא לא יכול להשאר כאן. אז
הוא אמר "אני זוכר אנשים בגיל
מאה שנה, נשים וגברים בגיל
מאה שנה", זה היה בתרע"ע,
והוא הכיר איזו אחת שהיא
ראתה את הלוייה של רבנו. זאת

אמר [בעל ההלולא רבי לוי יצחק בנדר]
שבזמנו, כשהגיע לאומן
תרע"ד, ראו שתי גבעות ענקיות,
שם היו קבורים שלשים אלף
איש שנרצחו בתקכ"ח, שמונה
שנים אחרי פטירת הבעל שם,
ארבע שנים לפני הלדה של רבנו.
וכלם היו צריכים לעבר תחת
הצלב, אף אחד לא עבר, לא
תינוקות ולא ילדים, לא נשים
ולא גברים [והרגו את כולם], שלשים

אומרת, היא כבר עברה את המאה, היא היתה אז ילדה בת חמש, אז היא עכשיו בת מאה וחמש.

"אז ראתי, אז הוא הכיר איזה אחת מבגרות בשנים" שהיא נפטרה בתרע"ע, ובתקע"א — 99 שנה קדם היא ראתה את הלוויה, היא ספרה שהיא היתה בלוויה של רבנו. אז כל מי שהיה בעיר אומן זכה לעבר את המאה, זכה לעבר את המאה.

ולכן היה רבי אפרים מפשעדרבו, שהוא היה הרב של רבי אפרים, שקראו לו רבי פנחס, הוא היה יודע את כל הש"ס בעל פה ישר והפוך. פעם כל מי שהיה באומן היה יודע את הש"ס בעל פה.

אדם בא לשובו בנים — הוא צריך לדעת את הש"ס בעל פה, וללמד עם אשתו כל יום את הספורים, על אביגיל בת נחש... (היא היתה בת של נחש, מה אני יכול לעשות?! היא נולדה מנחש, מה, אני לא אשם, אני לא כתבתי את זה, אבל מי שפתב שיתן דין וחשבון). אז הגמרא

אומרת שהיא היתה כמו נחש, אביגיל וצרויה היו שתי אחיות, היו יחד, הם היו הבנות של ישי [שהיה בלי חטא ומת בעטיו של נחש], אז הם היו בלי חטא. פי הנחש אין לו שום טעם בשום דבר. השם גזר על הנחש "עפר תאכל כל ימי חייו" [בראשית ג, יד] — שכל פעם יהיה לו טעם של עפר. אז ככה שתי הנשים; גם צרויה וגם אביגיל, הם היו טועמות טעם של עפר [בכל הנאה גשמית]. הם זכו להגיע לדוגה של נחש, שאין להם שום טעם משום דבר גשמי, משום אכל ומשום דבר גשמי. שום תאוה לדברים גשמיים. הם היו נקיות מכל דבר גשמי.

לכן הבנים שלהם היו עפים באויר. יואב עף באויר, עשהאל עף באויר, אבישי נכנס לעזה בלי רשיון, יש על זה משפט בהאג, איך הוא העז להכניס לשם, והוא בסוף הוא עוד הרג אדם חף מפשע, זה אדם צדיק, קראו לו "ישבי", הכי אותו אלא הוא גם הרג את אמא

שְׁלוֹ. זֶה מִמֶּשׁ, זֶה הַפְּקָרוֹת
 גְּמוּרָה, יֵשׁ מִשְׁפָּט מִחֵר בְּהֶאֱג,
 כָּלֶם נוֹסְעִים לְמִשְׁפָּט. אֲנִי לֹא
 יוֹדֵעַ לָמָּה הוּא הֵרַג אֶת אִמָּא
 שְׁלוֹ, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה הִיא עֲשֵׂתָה
 לוֹ, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ. הִיא אֲרָגָה, הִיא
 אֲרָגָה, הִיא עֲשֵׂתָה בְּגֵד חֲדָשׁ
 לְתִינּוֹק שְׁלֶה. אִשָּׁה צְרִיכָה
 לַעֲשׂוֹת כָּל יוֹם בְּגֵד לְתִינּוֹק.
 וּבִינָתִים הוּא [אֲבִישׁי] עָף בְּאוֹיֵר,
 וְהִיא רָאֲתָה אוֹתוֹ עָף בְּאוֹיֵר, אִז
 הִיא זָרְקָה עָלָיו אֶת הַפֶּלֶךְ, פֶּעַם
 פֶּלֶךְ זֶה הִזָּה מִטֶּר, לֹא כִמוֹ הַיּוֹם
 עֲשָׂרִים סְנַטִּימֶטֶר, זֶה הִזָּה מִטֶּר,
 הִיא זָרְקָה עָלָיו אֶת הַפֶּלֶךְ, אֲבָל
 הִיא פִסְפְּסָה. כִּמוֹ זֶה שִׁירָה עַל
 טְרַאמֶפּ — פִּסְפָּס, הוּא הִזָּה בָּא
 לְשׁוּבוֹ בָּנִים הוּא הִזָּה מִקְבָּל
 שְׁעוּרִים בְּקִלְיָה לְמִטְרָה, הוּא
 לֹא יוֹדֵעַ, הוּא לֹא קָבַל שׁוֹם
 קִלְיָה לְמִטְרָה, פִּסְפָּס. גַּם עֲרָפָה
 [אִם יִשְׁבִּי], לֹא קָבַלָה שׁוֹם קִלְיָה
 לְמִטְרָה, פִּסְפְּסָה. אִז הַפֶּלֶךְ עָף
 לְיָדוֹ, הוּא עָף בְּאוֹיֵר וְהַפֶּלֶךְ עָף
 לוֹ מֵעַל הָרֹאשׁ, אִז הוּא תִפֵּס אֶת
 זֶה, וּמִסְפָּנָה, זֶה נִכְנָס לָהּ בְּתוֹךְ
 הַמַּח. אִז הִיא הִיָּתָה אִשָּׁה טוֹבָה,
 אִשָּׁה צְדִיקָה, אַחֲוֹת שְׁל רֹוֹת.

אז שְׁאוּל אָמַר לְדָוִד [לִפְנֵי צֵאתוֹ
 לְהִלָּחֵם בְּגִלְיָת בְּנֵה שֶׁל עֲרָפָה]: "קַח
 חֶרֶב, קַח חֲנִית, תִּקַּח מִשְׁהוֹ, אִין
 לָךְ כְּלוּם". אִז אוֹמֵר הַתְּרַגּוּם
 יוֹנָתָן: "אֲנִי לֹא נִסִּיתִי — מָה?!
 יִהְיֶה לִי נִסִּים עִם חֶרֶב?! אֲנִי רַק
 הוֹלֵךְ עִם אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל, אֲנִי רַק
 הוֹלֵךְ בְּשֵׁם הַשֵּׁם. [הִרי אֲנִי הוֹלֵךְ
 לְהִלָּחֵם עִם] אָדָם גְּבוֹה עֲשָׂרִים מֶטֶר,
 רַק הַחֲנִית שְׁלוֹ עֲשָׂר מֶטֶר, וְהַמְגָן
 שְׁלוֹ עֲשָׂרִים מֶטֶר, [אִם כּוּ בְּדָרֵךְ הַטָּבֵעַ
 וְדַאי אִין לִי לְלָקֵת לְהִלָּחֵם כְּנֶגְדּוֹ, אֱלֹא] אֲנִי
 הוֹלֵךְ פֶּה עִם נִסִּים! נִסִּים הוֹלְכִים
 עִם שְׁרִיזוֹן?! עִם קִסְדָּה
 מְנַחֶשֶׁת?! אֲנִי יִקַּח מִקָּל, אֲנִי
 אֲגִיד לוֹ "קִישָׁטָא, קִישָׁטָא,
 קִישָׁטָא", לֹא יוֹתֵר מִ"קִישָׁטָא".

אז גִּלְיָת לֹא מוֹחֵל לוֹ, גִּלְיָת הִזָּה
 אָדָם 'חַף מִפֶּשַׁע', אָדָם
 'צְדִיק', הוּא אוֹמֵר: "מָה?! אֶתָּה
 בָּא אֵלַי עִם מִקָּל?! אֶתָּה לֹא
 מִתְבַּיֵּשׁ?! אִיפֹה דֶרֶךְ אֲרָץ?!
 אִיפֹה כְבוֹד מְלָכִים?! אֲנִי מְלָךְ.
 אֶתָּה בָּא אֵלַי עִם מִקָּל?! מָה,
 "הַכְּלָב אֲנִכִּי" [שְׁמוּאֵלִיא יו', מִג?]
 הוּא [- דָּוִד] אָמַר: כְּלָב בֶּן כְּלָב,
 וְעוֹד אִיזָה כְּלָב אֶתָּה... אִז בְּקִצּוֹר

עֲנֵנִי כְבוֹד, [ה], ופּה לֹא הִיָּה
 כְּלוּם, "מִגֵּן אִם יִרְאֶה וְרִמַּח
 בְּאַרְבָּעִים אֶלֶף בְּיִשְׂרָאֵל" [שפּטִים
 ה,ח], לֹא מִגֵּן, לֹא רִמַּח, שׁוּם דְּבָר
 לֹא הִיָּה, רַק זָרְקוּ אֲבָנִים וְחֹל, אִז
 בְּזִמְן דְּבוּרָה הִנְבִּיאָה אוֹמֵר
 הַמְדַּרְשׁ: לֹא הִיָּה לֹא מִגֵּן וְלֹא
 רִמַּח.

פְּתוּב "וְלֹא נִמְצָא חֶרֶב וְחִנִּית"
 [שְׁמוּאֵל־א יג, כב],
 שֶׁהַפְּלִשְׁתִּים לֹא הִסְכִּימוּ לַעֲשׂוֹת,
 אֲפֹלוּ סִפִּין מִטְּבַח לֹא הִיָּה, רַק
 סִפִּין מֵעֵץ, לֹא הִיָּה סִפִּין מִמֶּתֶכֶת,
 לֹא הִיָּה חֶרֶב וְחִנִּית בְּכָל יִשְׂרָאֵל,
 וְרַק — "וְנִמְצָא לְשֹׂאוֹל וְלִיּוֹנָתָן
 בְּנוֹ" לְבַד. כְּתוּב "לֹא נִמְצָא"
 ו"כֵּן נִמְצָא", תְּמִיד שׁוּבוּ בְּנִים...
 יֵשׁ הוֹכְחוֹת שֶׁשׁוּבוּ בְּנִים כְּתוּבוּ
 אֵת כָּל הַתְּנִיָּה, כִּי בְּכָל פְּסוּק יֵשׁ
 סְתִירָה, בְּתוֹךְ הַפְּסוּק עֲצֻמוֹ,
 כְּתוּב "חֶרֶב וְחִנִּית לֹא נִמְצָא,
 וְנִמְצָא לְשֹׂאוֹל וְלִיּוֹנָתָן", אִיךָ
 נִמְצָא?! אֲמַרְתָּ "לֹא נִמְצָא!"
 תַּחֲלִיט; "נִמְצָא" או "לֹא נִמְצָא",
 תַּחֲלִיט! (מָה אַתָּה אוֹמֵר? אַה, שׁוּבוּ
 בְּנִים כְּתוּבוּ אֵת זֶה, זֶה הַתְּרוּץ. עֲכָשְׁיוּ הַבְּנוֹ).
 אִז כְּתוּב שֶׁ"לֹא נִמְצָא חֶרֶב

זֶה הִיָּה כְּאֵן, זֶה יֵשׁ כְּאֵן וְאֵנִי לֹא
 יוֹדֵעַ אִם מִתֵּר כֶּכָּה לְהַגִּיד "כְּלָב"
 לְבֶן אָדָם, אֲבָל זֶה מָה שֶׁכְּתוּב,
 מָה אֵנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת, אֵנִי לֹא
 קָרָאתִי לוֹ כְּלָב, אֵנִי דוֹקָא כְּבִדְתִי
 אוֹתוֹ...
אז עַל כָּל פָּנִים, אִז מְדַבְּרִים עַל
 רַבֵּי פְּנִחָס שֶׁיּוֹדֵעַ אֵת כָּל
 הַש"ס, כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְדַעַת אֵת
 הַסְּפּוּר בְּגִמְרָא [סְנֵהֲרִיז] צִה, אִיךָ
 הוּא [- אֲבִישִׁי] עָף לַעֲזוֹה, וְאִיךָ הוּא
 הוֹרִיד אוֹתוֹ מֵאָה מֵטֵר גְּבֵהָ. זֶה
 11 שְׁנִיּוֹת. כָּל 9 מֵטֵר, נִקְדָּה 81,
 זֶה שְׁנִיָּה. כְּלוּמֵר אִם זֶה מֵאָה
 מֵטֵר, 98 מֵטֵר, זֶה 10 שְׁנִיּוֹת,
 נִשְׁאָר עוֹד 11 מֵטֵר, אִז עוֹד
 שְׁנִיָּה. אִז לְקַח לוֹ 11 שְׁנִיּוֹת אִז
 הוּא הַסְּפִיק, אִז הִגִּיעַ מִירוּשָׁלַיִם
 הוּא הִגִּיעַ לַעֲזוֹה, בְּקַפִּיצַת הַדֶּרֶךְ.

פַּעַם כָּל בַּת הִיָּתָה יוֹדַעַת קַפִּיצַת
 הַדֶּרֶךְ, כָּל בַּת, כָּל בַּת יוֹדַעַת
 לְקַפֵּץ בְּאֹוִיר. כְּמוֹ דְּבוּרָה, שֶׁהִיא
 הִגִּיעָה לְהַר תְּבוּרָה. אִיךָ הִיא
 הִגִּיעָה לְהַר תְּבוּרָה? הִיא עָפָה
 בְּאֹוִיר. וְלָכֵן כְּתוּב [זִהֵר וַיִּקְרָא דָף יֵשׁ
 עֲמוּד ב'] שֶׁשִּׁירַת דְּבוּרָה יוֹתֵר
 מִשִּׁירַת הַיָּם, כִּי בְּשִׁירַת הַיָּם הִיָּה

כָּל בַּת הִיָּתָה יוֹדַעַת קַפִּיצַת
 הַדֶּרֶךְ, כָּל בַּת, כָּל בַּת יוֹדַעַת
 לְקַפֵּץ בְּאֹוִיר. כְּמוֹ דְּבוּרָה, שֶׁהִיא
 הִגִּיעָה לְהַר תְּבוּרָה. אִיךָ הִיא
 הִגִּיעָה לְהַר תְּבוּרָה? הִיא עָפָה
 בְּאֹוִיר. וְלָכֵן כְּתוּב [זִהֵר וַיִּקְרָא דָף יֵשׁ
 עֲמוּד ב'] שֶׁשִּׁירַת דְּבוּרָה יוֹתֵר
 מִשִּׁירַת הַיָּם, כִּי בְּשִׁירַת הַיָּם הִיָּה

וְחִנִּית, "לֹא הָיָה שׁוּם חֲרָב, הִלְכוּ לְמַלְחָמָה בְּלִי חֲרָב. בְּסוּף כְּתוּב שֶׁלְשָׂאוֹל הָיָה. [ומתוּז:] רַבִּי חֲגִי אוֹמֵר: שָׁבָא מֵלֶאדָּךְ וְהִבִּיא לוֹ. וְרַבֵּן אוֹמְרִים: נִפְּל לוֹ מִהַשְּׁמַיִם. לְכַבּוֹד שָׂאוֹל שֶׁבָחָרוּ אוֹתוֹ לְמַלְךְ, אִזּוּ נִפְּל לוֹ חֲרָב מִהַשְּׁמַיִם.

אז כִּנְרָאָה, אִזּוּ דָּוִד אָמַר "אֲנִי לֹא צָרִיךְ לֹא חֲרָב וְלֹא חִנִּית, אֲנִי אֵלֶיךָ עִם מַקֵּל". אִזּוּ מִי שֶׁשָּׁבוּ בָּנִים לֹא צָרִיךְ לֹא חֲרָב וְלֹא חִנִּית, יָכוֹל לְלַכֵּת עִם מַקֵּל.

עֲכָשְׂיוֹ שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת לֹא יִהְיֶה תַזְמֶרֶת, בְּעֶזְרַת ה' נִזְכָּה לְגֹאֲלָהּ הַשְּׁלֵמָה בַּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

**שְׁעוֹר אֵשׁ לְהִבָּח
שְׁנִמְסֵר לִפְנֵי תַּפְלַת
עֲרֵבִית מוֹצְאֵי שַׁבַּת
קֹדֶשׁ פְּנִיחִים**

עֲכָשְׂיוֹ לֹא יִהְיֶה תַזְמֶרֶת, רַק רַמְקוֹל, רַמְקוֹל בְּלִי תַזְמֶרֶת [בְּגִלּוֹל שְׁלוֹשֶׁת הַשָּׁבוּעוֹת], לֹא הַשְּׁבֵת, לֹא שַׁבַּת הַבְּאָה, וְלֹא בַעֲדוֹ שָׁבוּעִים, יֵשׁ אֲסוּר מִבִּיבִי,

בִּיבִי לֹא מְרָשָׁה. [-] עַל יִשְׂרָאֵל, [הַבְּרִיטִים הֵם] הַצְּאֲצָאִים שֶׁל הַוּנְדָלִים, הַתַּבְּרָר שֶׁהֵם הַצְּאֲצָאִים שֶׁל הַוּנְדָלִים, קוֹרְאִים לְזֶה "וּנְדָלִים", וְנְדָלִים זֶה שֶׁכָּבְשׁוּ אֶת [-] אֶת רוּמָא, מִי שֶׁמְחַרֵּב אֶת רוּמָא נִקְרָא "וּנְדָלִים". אִזּוּ עֲכָשְׂיוֹ מִחְרִיבִים אֶת עֵזָה — נִקְרָאִים "וּנְדָלִים", אִזּוּ הַבְּרִיטִים שֶׁהֵם הַוּנְדָלִים הָאֲמִתִּיִּים, הֵם עֲכָשְׂיוֹ נִגְדוּ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ [-] הֵם נִגְדוּ יִשְׂרָאֵל. לְכֵן אֲנַחְנוּ לֹא עוֹשִׂים תַזְמֹרוֹת עֲכָשְׂיוֹ, שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת מִתְּאֲבָלִים, לֹא עוֹשִׂים שׁוּם תַזְמֶרֶת.

וְקִרְאוּ לָהֶם גַּם "בְּרַבְרִים", בְּרַבְרִים זֶה יְלִידִים, עֵילְגִים, שֶׁהֵם לֹא יוֹדְעִים לְדַבֵּר, הֵם לֹא יָדְעוּ לְהַגִּיד אֶת הַמְּלִים, הֵם הָיוּ מִתְּבַלְבְּלִים, הֵם הָיוּ אוֹמְרִים חֲצָאֵי מְלִים, הָיָה לָהֶם [-] [בַּמַּח, קִרְאוּ לָהֶם "בְּרַבְרִים", וְזֶה וּנְדָלִים. [הִיָּתָה הַפְּרָעָה וְהַשְּׁעוֹר נִפְסָק]

שיעור נורא שנמסר לחבורה בליל ששי חקת

בלקוטי מוהר"ן תורה כ'

הלכו הפוך, הכל היה הפוך על הפוך, עולם הפוך אני רואה.

כי אדם צריך להגיע לדיבורים חמים כגחלי אש, לשפוך שיחו לפני ה' יתברך. ועל ידי תפילות⁸, שהכל תלוי בתפילה,

הרב'ה מגלה לנו את כל הסודות של פרשת חקת, שכל העבודה 3300 שנה מתפ"ח זה רק על ידי רחמים ותחנונים, רק על ידי ניגונים, כמו הפרות ששרו שיר חדש לה', הפרות

מראי מקומות והערות

וְלִשְׂאֵב מִימֵי הַתּוֹרָה, אֵלֶּא מִי שְׁדַבְּרִיו בְּגַחְלֵי אֵשׁ, בְּבַחֲיֵינֵת (יְרַמֶּיָה כ"ג): "הֲלוֹא כֹה דַבְּרִי פֶּאֶשׁ". וְכִשְׁהִנְשָׁמָה הָיְתָה נֹפֶלֶת מִבַּחֲיֵינֵת "הֲלוֹא כֹה דַבְּרִי פֶּאֶשׁ", וְאִין דַּבְּרִיָּה בְּגַחְלֵי אֵשׁ, וְדַבְּרִיָּה נִצְטַנְגִּין, אִין נִסְתַּלְקָת; וְכִשְׁנִסְתַּלְקָת, אִין נִסְתַּלַּק בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה הַנִּמְשָׁכֶת עַל יְדֵהּ, וְאִין כֹּל מִפְּרָשֵׁי הַתּוֹרָה אִין יִכְלִין לְהַשִּׁיג שׁוֹם בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה, וְאִין נִתְעוֹרֵר מְרִיבָה עַל הַצְּדִיקִים, כִּי עָקַר הַמַּחְלָקֶת שֶׁבְּעוֹלָם נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַסְּתַלְקוֹת בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה, כִּי הַבְּאוּרֵי הוּא תְרוּץ עַל קְשׁוּיֹת וּמְרִיבוֹת: וְזֶה בַּחֲיֵינֵת (בְּמִדְבַר כ): "מְדַבֵּר צֵן", שֶׁהוּא בַּחֲיֵינֵת דְּבוּר מִצְנָן, שֶׁשָּׁם מֵתָה מְרִים בַּחֲיֵינֵת הַנִּשְׁמָה הַסּוֹבֶלֶת מְרִירוֹת הַשְּׁעָבוּד עַל הַתּוֹרָה. וְאִין נִסְתַּלַּק הַבְּאוּרֵי הֵינּוּ בַּחֲיֵינֵת בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה, וְאִין: "וַיִּרְבַּ הָעָם עִם מֹשֶׁה", הֵינּוּ בַּחֲיֵינֵת הַמְּרִיבָה שֶׁנִּתְעוֹרֵר כִּנ"ל. וְאִלוּ מִפְּרָשֵׁי הַתּוֹרָה נִקְרָאִים בְּשִׁבְלֵי זֶה 'מְרִים', מִחֲמַת שֶׁמִּקְבָּלִים עַל יְדֵי הַנִּשְׁמָה הַנִּלְמָד הַמְּכַנֶּה בְּשֵׁם 'מְרִים'. גַּם הֵם מְרִים אֶת מְרִיבֵיהֶם (א), כְּמֵאמֶר (תַּעֲנִית ז): 'מִתְלַמְּדֵי יוֹתֵר

⁸ ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן כ פֶּרְקָא תְּלִיתָאָה דְּסִפְרָא דְּצִנִּיעוּתָא: תְּשַׁעָה תְּקוּנֵין יְקִירֵין אֶתְמַסְרָא לְדַקְנָא כֹּל מַה דְּאִתְטַמְר וְלֹא אֶתְגַּלִּיא, עֲלֵאָה וַיִּקְרָא אֲשֶׁתְּכָח, וְהוּא גְנוּיָא יְקִירָא: נִימִין עַל נִימִין מִקְמֵי פְתִיחֵי דְאִדְנִין עַד רִישָׁא [דְּפִמָּא]; מְרִישָׁא הָאִי לְרִישָׁא אַחֲרָא; אֲשֶׁתְּכָח מִתְּחֹת תְּרִין נְקֻבִין אַרְחָא מְלִיאָ דְלָא אֶתְחַוִּיא; עֲלֵעִין אֶתְחַפְּוּ מֵהָאִי גִיסָא וּמֵהָאִי גִיסָא, בְּהוּ אֶתְחַוִּין תְּפּוּחִין סְמְקִין כְּוָרְדָא; בְּחַד חוּטָא תְּלִין אֶכְמִין תְּקִיפִין עַד כְּדוּוִי; שֶׁפֶן סוּמְקֵי כְּוָרְדָא אֶתְפְּנוּ; זְעִירֵין נְחֹתֵין בְּגִרְוֹנָא וּמְחַפְּוּ קַדְלָא; רְבִרְבִין וְזְעִירֵין נְחֹתֵין בְּשִׁקּוּלָא בְּאֵלִין אֲשֶׁתְּכָח גְּבַר וְתַקִּיף:

[א] דַּע שֶׁיֵּשׁ נִשְׁמָה בְּעוֹלָם, שֶׁעַל יְדֵהּ נִתְגַּלָּה בְּאוּרֵי וּפְרִישֵׁי הַתּוֹרָה, וְהִיא מְסַבֶּלֶת גְּיִסוּרֵין: 'פֶּת בְּמִלַּח תֹּאכַל, וּבְכִמִּים בְּמִשׁוֹרָה תִּשְׁתַּה', כִּי כֹּה דְרַפְּהָ שֶׁל תּוֹרָה' (אבוֹת פֶּרֶק ו): וְכֹל מִפְּרָשֵׁי הַתּוֹרָה הֵן מִקְבָּלִין מֵאֵת הַנִּשְׁמָה. וְזֹאת הַנִּשְׁמָה כֹּל דַּבְּרִיָּה בְּגַחְלֵי אֵשׁ, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל

הרי"ם⁹ להמשיך את עשרת הדברות, מה שכתוב בפרשת ואתחנן היה צריך להיות כתוב עכשיו, אנוכי ה' אלוקיך, לעיניהם, ברור שזה לעיניהם כולם עמדו סביב הסלע? אלא לעיניהם אומר זה עשרת הדברות שהיו בקולות וברקים, עכשיו זה היה דור חדש, באלה

כל העניין של רבנו שהוא גילה את הניגונים והריקודים, הבעל שם טוב דיבר על זה, והרבי'ה גילה את זה, הרבי'ה הוציא את זה מהכוח אל הפועל.

זעל ידי תפילתו מעורר רחמים מה' יתברך, מעורר רחמים. כי היו צריכים להמשיך את בארה של מרים, אומר החידושי

❁ מראי מקומות והערות ❁

צריך לו לקח מהלב הנ"ל בתפלה, בבקשה פנ"ל: ובשביל זה צריך כל אחד ממפרשי התורה, קדם שמתחיל לבאר איזה באור, צריך לו מתחלה לשפוף תפלתו לפני השם יתברך, כדי לעורר לב העליון להשפיע עליו דבורים פגחלי אש, ואחר כך יתחיל לבאר, כי אחר כך נפתח הצור ויזובו מימיו, הינו באורי התורה:

⁹ חידושי הרי"ם - חקת

בענין מי מריבה נאמרו פירושים רבים ברמב"ם וא"ע ורמב"ן ז"ל, ואין מיושב היטב על הלב, ואכתוב את אשר חנן ה' לשפל כמוני...

שהשי"ת אמר ודברתם כו' לעיניהם, מה שייך זה הלשון על דיבור לעיניהם, בהכאה שייך זה הלשון, אמנם כתוב רואים את הקולות שראו את הנשמע שעל ידי שהקדימו נעשה לנשמע זכו לבוא למעלה מהתחלקות החושים לראות כו' שהוא גבוה כו' (לא נמצא יותר בכתב יד קודשו)

מקלם'. וזה שאמר להם משה: "שמעו נא המרים":

[ב] ומי שרוצה להמשיך באורי התורה, צריך מתחלה להמשיך לעצמו דבורים חמים פגחלי אש פנ"ל. והדבור נמשך מלב העליון, בחינת (תהלים ע"ג) "צור לבבי": וצריך לשפוף שיהו בתפלה לפני השם יתברך, ועל ידי תפלתו נכמרו רחמי השם יתברך עליו, ונפתח לב העליון, פי עקר הרחמים הוא בלב, ונשפע מלב העליון דבורים, ועל ידי הדבור ממשך באורי התורה גם כן ממש. ולב הנ"ל הוא בחינת סלע, שמשם הדבור, בבחינת (מגלה י"ח): 'מלי בסלע'. וסלע הוא בחינת צור, בבחינת (תהלים ק"ה): "פתח צור ויזובו מיים", והוא בחינת לב, בחינת "צור לבבי", והלב נכמר ברחמים ומשפיע דבורים חמים, בבחינת (שם ל"ט): "חם לפי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני", ובלב הזה פתובים כל באורי התורה, בבחינת (משלי ג): "פתבם על יוח לבך". ומי שרוצה לקח איזה באור,

ואז יהיה צור לכבי, ואז הלב נכמר ברחמים, דיבורים חמים.

אדם יכול להגיד חידושים, כמו הפרות ששרו, שכל

השירים של קבלת שבת עד מזמור לדוד הכו לה' בני קלים, משירו לה' שיר חדש הכל זה שירת הפרות¹⁰, שהפרות בעצמם שרו, אחרי שהם (- ארון הברית) היו שבעה חודשים בשדה פלשתים, זה היה כנגד השבעה כבשים שאברהם נתן לאבימלך לכן נהרגו שבע צדיקים¹¹,

לא נשאר איש מאלה שיצאו ממצרים, הדור החדש לא שמע את עשרת הדברות, [וה' רצה שיקבלו פעם שניה את התורה בקולות וברקים]...

כדי להיכנס לארץ צריכים לשמוע את עשרת הדברות, וזה רק על ידי הצדיק, שרק הוא יכול להמשיך את עשרת הדברות, על ידי דיבורים שזה סלע, סלע זה רחל, "פְּתַח צוֹר וַיִּזְבְּחוּ מִיָּם" (תהלים קה, מא), שהלב יהפך למים, העבודה של הצדיק להפוך את הלב למים.

מראי מקומות והערות

נחמן כמה יגיעות יגע בו בן עמרם עד שלימד שירה ללויים ואתם אומרות שירה מאליכם יישר חילכם:

¹¹ מדרש רבה בראשית - פרשה נד פסקה ד

(ד) ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויאמר אבימלך לאברהם מה הנה שבע כבשות.

א. אמר לו הקב"ה אתה נתת שבע כבשות בלי רצוני חייך שאני משהה בשמחת בניך ז' דורות.

ב. אתה נתת לו ז' כבשות בלי רצוני חייך כנגד כן הורגים מבניך שבעה צדיקים ואלו הן חפני ופנחס ושמשון ושאלו וג' בניו.

ג. אתה נתת לו ז' כבשות בלי רצוני כנגד

¹⁰ מדרש רבה בראשית - פרשה נד פסקה ד

וישרנה הפרות בדרך מהלכות בישרות (שמואל א ו) הפכו פניהם כלפי ארון ואמרו שירה והיינו דכתיב וישרנה אמרו שירה בפה אי זו שירה אמרו רבי מאיר אומר שירת הים אמרו נאמר כאן הלכו הלוך וגעו ונאמר להלן כי גאה גאה רבי יוחנן אמר שירו לה' שיר חדש רבי אליעזר אמר הודו לה' קראו בשמו רבנן אמרי ה' מלך תגל הארץ רבי ירמיה בשם רבי שמואל בר יצחק אמר תלת שירו לה' שיר חדש שירו לה' כל הארץ ה' מלך ירגזו עמים תני אליהו רומי השיטה התנופפי ברוב הדרך המחושקת ברקמי זהב המהוללה בדביר ארמון המעולפת מבין שני כרובים אמר רבי שמואל בר

לבי בקרבי בהגיגי תבער אש, דברתי בלשוני. ואז שאדם משפיע דיבורים חמים כגחלי אש, אז הוא זוכה לבאורי התורה, מהבאר של מרים, מרים השפיעה את באורי התורה. "פְתַבְּסָם עַל לִוְחַ לְפָנָי" (משלי ג, ג) כי אדם צריך ללמוד בעמקות, כל יום ארבע שעות קצות החושן.

ובעזרת ה' בה' אב כבר יוצאים

שמשון שהוא היה דמות אדם הראשון זה היה אחד הכבשים, שאול ושלושת בניו זה עוד ארבע כבשים, חפני ופנחס זה עוד שניים. אז חפני ופנחס שהם היו הבנים של עלי שהיו צדיקים גמורים.

אז הם היו צריכים לפתוח את הלב, והלב נכמר ברחמים, ומשפיע דיבורים חמים, אז חם

מראי מקומות והערות

כן ארוני חוזר בשדה פלשתים ז' חדשים הה"ד (תהלים עח) ויתן לשבי עזו זה ארון ברית וכתוב (ש"א ו) ויהי ארון ה' בשדה פלשתים ז' חדשים:

כן בניו מחריבין מבניך ז' משכנות ואלו הן אוהל מועד וגלגל נוב וגבעון ושילה ובית עולמים תרין.
ד. אתה נתת לו ז' כבשות בלי רצוני כנגד

ממית ולא מחיה, רק מי שהרים
עיניו כלפי מעלה זה כל העבודה
של הצדיק שאדם ירים את עיניו
כלפי מעלה.

איזה ביאור מהלב הנ"ל, אם
אדם רוצה לחדש
חידושים בתורה הוא צריך
לקחת מהלב בתפילה בבקשה,
קודם שהוא הולך לְבָאֵר איזה
ביאור שפכי כמים לבך נכח פני
ה', כל העבודה של הצדיק זה
להפוך את הלב ללב של מים
לעורר הלב העליון דיבורים
חמים כגחלי אש, לפני שיש לו
דיבורים חמים כגחלי אש הוא
לא יכול לבאר שום ביאור, יפתח
צור ויזוכו מים.

בי עמדו כל ליצני הדור אחרי
קריעת ים סוף אחרי שמשה
היה 40 יום ו40 לילה שלוש
פעמים לא אכל ולא שתה הוריד
תורה משמים עמדו ליצני הדור
ואמרו שהכל זה כישוף הכל זה
אחיזת עיניים, מי אומר שבכלל
הוא היה בהר סיני? אולי הוא
נכנס לאיזה מערה עישן נרגילה?
כמו אותו שייח' ידוע אצל חיים

כולם לחופש הגדול,
בה' אב, ה' אב זה יוצא יום ששי,
כבר ביום חמישי ד' אב, אז
נשאר לנו 26 יום עד א' אלול
שאז יחודשו הלימודים, והחזון
איש אמר שאדם צריך בבין
הזמנים ללמוד פי שניים, אין לו
משגיח על הראש הוא יכול
לנסוע למירון ואם הוא ירדם
ביום המשגיח לא יצעק עליו
והוא יכול להיות ער כל הלילה
הוא יכול ללמוד 26 לילות אף
אחד לא יגייד לו הנה נרדמת ביום
הוא יכול להיות ער, השקיעה
תהיה עשרה לשמונה ומעשרה
לשמונה הוא יכול ללמוד עד
עשרה לשש יש לו ללמוד עשר
שעות הוא יכול ללמוד עשר
דפים וללמוד כל לילה תורה
בליקוטי מוהר"ן להבין מה
שרבנו מתכוון.

בי שום אדם לא מבין מה שרבנו
אומר, חס לבי בקרבי בהגיגי
תבער אש, דברתי בלשוני, שזה
כותבם על לוח לבך, שידיו של
משה לא עושות מלחמה ולא
שוברות מלחמה, הנחש לא

הוא חייב להאמין, ברית כרותה לשפתיים.

כולם האמינו לקרח, אומר המדרש שלא נשאר לו אפילו מניין, אהרן ושני בניו, משה ושני בניו זה שש עוד מרים זה שבע והוא צירף את אברהם יצחק ויעקב ונהיה עשר, הם היו רק שבע, כל עם ישראל היה עם קרח כל עם ישראל האמין לקרח.

הישמח משה אמר, האדמו"ר מסאטמר הישמח משה אמר אני עמדתי בצד אני לא ידעתי למי להאמין אם להאמין לקרח או להאמין למשה, קרח שכנע את כולם, קרח היה גדול הלווים הוא עף עם הארון, משה הלך ברגל עם המקל לאט לאט, קרח התקדם שלושה ימים קודם.

אז בכל דור יש חולקים, ויש שמסתירים את הצדיק, אומרים שהצדיק הוא סתם איזה מכשף, סתם אוחז עיניים, מנקר לאנשים את העיניים, מה שהיה

פרחי שכל יום ששי נכנס למרתף עישן נרגילה יצא בלילה אמר הייתי במכה הייתי בהר סיני הייתי פה הייתי שם עד שחיים פרחי גילה את הסוד אז אותו דבר טענו דתן ואבירם אתה רוצה לנקר לאנשים את העיניים הכל זה כישופים, מי אומר שאתה עושה את זה מצד הקדושה בכלל? אתם המיתם את עם ה'.

אהדי שהאדמה פתחה את פיה ובלעה את קרח ואת כל 250 איש ודתן ואבירם ונשותיהם ובניהם, הם אמרו זה היה כישוף אתם המיתם את עם ה', האשימו אותו ברצח אתה רצחת 250 אנשים חפים מפשע יש לך 250 מאסרי עולם, משה לא הבין מה מדברים אליו, אחרי כאלה ניסים ונפלאות אומרים אני מכשף?

אבל זה הכח של לשון הרע, שאם אדם שמע לשון הרע הוא חייב להאמין, יש לו רק עצה לא לשמוע את הלשון הרע, אם הוא שמע את הלשון הרע

מוקדם ואסור לקום אחרי חמש, בחור עד גיל 16 צריך לישן 8 שעות מעשר עד שש, ואחרי זה בגיל 18 הוא ישן מ11 עד שש, בגיל 20 הוא כבר יכול לישון מ12 עד שש ואם הוא ער כל הלילה, אז הוא ישלים את זה ביום.

עבשיו בין הזמנים, עוד מעט בין הזמנים, עוד 30 יום זה כבר יהיה בין הזמנים, היום אנחנו כבר בו' תמוז בד' אב יתחיל בין הזמנים, שלושה שבועות אפשר להיות ערים כל הלילה, ועל ידי שערים כל הלילה זוכים לירושלים. דברו על לב ירושלים, שהלב יהפך לירושלים.

שבשעת הדרוש של החכם אז מתבטל כל השטן שבו, כי ה' עשה לאדם כותנות עור, אז זה עור הנחש, ה' הליביש

בקרח זה קרה בכל דור ודור¹², עד שיבוא מלך המשיח בעצמו, ואז יתגלה התורה של רבנו.

לבן אדם צריך לדעת שעד שהלב שלו לא נהפך למים - - - , [אדם צריך להיות:] שפכי כמים לבך נכח פני ה', אז רק שהלב כבר נהפך למים אז הוא יכול לבאר ביאורי התורה.

כל העבודה של האדם זה לדעת שהגוף שלו זה גוף של נחש, הנחש לוחש לבן אדם, "הסר שטן מלפנינו ומאחרנו", זה גוף של שטן, הוא לוחש לבן אדם בוא לפה, בוא לשם, בוא נלך לצדיק הזה, לצדיק הזה, ר' נתן אומר (אידיש) אותי אף אחד לא יכול להטעות, זה עז כנמר, עז כנמר שאף אחד לא יכול לבלבל את הבן אדם מהצדיק האמת.

הזי עז כנמר קל כנשר שהוא קם

❁ מראי מקומות והערות ❁

ששקעה בארץ שני' ותשקע האש:

[וביאר מורינו הרב שהכוונה שבכל דור יש את אש הניסיון של האמונה בצדיק שהייתה במחלוקת קרח].

¹² פרקי דרבי אליעזר - פרק נב

ואותה האש יצתה ואכלה בני אהרן שני' ותצא אש יצתה ואכלה עדת קרח שני' ואש יצאה מאת ה' ואין אדם נפטר מן העולם עד שיעבור עליו מאותה האש

שבלילה לא אוכלים כלום, שאדם לא יבזבז את הלילות על אכילה ושתייה, הרמב"ם כותב את זה בהלכות תלמוד תורה, שהלילה זה רק ללמוד תורה, כל אחד צריך ללכת לפי הרמב"ם, ההלכה [לעתיד לבוא] תהיה כמו הרמב"ם, כל יום צריכים ללמוד חמש פרקים ברמב"ם, בין הזמנים עשר פרקים כי לומדים פי שניים, הרב'ה אומר שהלכה תהיה כמו הרמב"ם אז כל אדם צריך לראות, היום אנחנו בו' תמוז יש לנו עד ד' אב 28 יום ואחרי זה יש לנו 26 יום עד א'

את אדם וחיה בעור הנחש, והנחש לוחש לבן אדם 24 שעות, לכן אומרים והסר שטן מלפנינו ומאחרנו, השטן זה הגוף שהוא אומר לאדם 'בוא תישן', 'בוא תאכל', אדם לא צריך לא לאכול ולא לישן, אחרי גיל 20 כבר לא צריכים לאכול בכלל, אדם עד גיל 16 הוא גדל לגובה, ואחרי זה הוא גדל לרוחב.

אז אדם צריך לדעת שאחרי גיל 20, עכשיו מגיע בין הזמנים, הוא לא צריך לא לאכול ולא לישון, כמו שאומר הרמב"ם

לשנה, לליל פסח קבלו נעליים חדשות, ובחודש אב זה כבר היה הכל קרוע, ובחורף לא נשאר נעליים, הלכו יחפים בשלג, כולם הלכו יחפים.

הוא הביא נעליים לילדים לתינוקות שלו, פתאום הוא רואה אדם גוסס, הוא (-

הגוסס) אומר תכניס אותי לעיר, איך אני יכניס אותך לעיר? אני צריך להביא לילדים שלי אוכל, אין להם נעליים, עוד שעה ליל הסדר, הוא אומר תכניס אותי לעיר, אתה חייב להכניס אותי לעיר, אני ימות כאן!. טוב, הוא זרק את החבילה בין השיחים, שם אותו על הכתפיים, הוא היה גיבור חיל, הכניס אותו לתוך

אלול כל אחד צריך לראות שמד' אב הוא לומד עשר פרקים ברמב"ם. והלילות זה קודש קודשים, הוא יכול לישן מעשר עד שתיים, ארבע שעות, ואחרי זה להשלים את זה ביום, בשתיים זה חצות היום, ולאט לאט זה מתקדם.

כי כל אחד צריך לדעת להזיז את השמש והירח, כמו אבא תחינה שהוא הזיז את השמש¹³, אבא תחינה היה אומר כל היום תהילים, והוא הזיז את השמש. הוא הגיע בערב פסח, הוא הביא נעליים חדשות לילדים, פעם לא כמו היום שיש נעליים, לא היה נעליים, כפשוטו! אנשים הלכו כל היום יחפים, היה זוג נעליים

מראי מקומות והערות

ואומרים זה הוא אבא תחנה חסידא אף הוא הרהר בלבו ואמר תאמר שמא חללתי את השבת באותה שעה הזריח הקב"ה את החמה דכתיב (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וגו' באותה שעה הרהר בלבו ואמר תאמר שלא נתקבל שכרי יצתה בת קול ואמרה לו לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך נתקבל שכרך

¹³ מדרש רבה קהלת פרשה ט פסקה ז אבא תחנה חסידא נכנס לעירו ערב שבת עם חשיכה וחבילתו מונחת לו על כתפו ומצא מוכה שחין אחד מוטל בפרשת דרכים אמר ליה ר' עשה עמי צדקה והכניסני לעיר אמר אם אני מניח חבילתי מהיכן אתפרנס אני וביתי ואם אני מניח את מוכה שחין אני מתחייב בנפשי מה עשה המליך יצר טוב על יצר רע והכניסו למוכת שחין לעיר ובא ונטל את חבילתו ונכנס עם דמדומי חמה והיו הכל תמהין

העיר, לבית הראשון.

הוא חוזר לקחת את החבילה, את הנעליים החדשות לילדים לליל הסדר, חושך מצרים, לא כמו היום אתה הולך לשדה אתה יכול להגיד שם תיקון הכללי, יש לך אורות מכל הכיוונים, מהפנורמה, מכביש מס' 1 מכל כיוון יש לך אורות, פעם לא היה שום אור, לא היה חשמל, חושך מצרים, "יָיֵמָשׁ חֲשֵׁךְ" (שמות י, כא), ואז הוא לוקח את החבילה ורץ בחשיכה גמורה, הוא צריך להביא לילדים, הוא מגיע הביתה הוא מתחיל לבכות, והילדים בוכים כולם, ראו אבא חילל שבת, חילל ליל פסח, חילל ליל הסדר, מה עושים? והוא בוכה ובוכה, כמו שהרב'ה אומר שהלב נהפך למים, ברגע שהלב נהפך למים הוא הזיז את השמש, איך מזיזים את השמש? שהלב נהפך למים, מי שהלב נהפך למים יכול להזיז את השמש.

אצלנו כל אחד יכול להזיז את השמש, כתוב שלהלל היו 80 תלמידים 30 מזיזים את השמש 301 כמשה רבנו, [שהם] בטח מזיזים את השמש, משה רבנו הזיז את השמש חמש פעמים, במלחמת סיחון ועוג ועמלק וביום מתן תורה וביום שהוא כתב 13 ספרי תורה.

עכשיו למדנו בדף היומי [שר' אמי כתב ביום אחד] 400 ספרי תורה, צריכים ללמוד דף יומי, בחור צריך לדעת דף יומי לומדים את זה בעשר דקות זה הכל סיפורים, עכשיו כבר אוחזים ט"ו ר' אמי כתב 400 ספרי תורה, מה זה בעיה, אדם יכול לגמור 400 פעם את הש"ס, אנשים במשך מאה שנה גמרו את הש"ס 1200 פעם, ר' חיים קנייבסקי כל חודש גמר את הש"ס, הרוגוטשובר כל חודש גמר את הש"ס.

כל אחד צריך להיות כמו הרוגוטשובר, אפשר ללמוד תוך חודש את הש"ס, אם אדם גמר את הש"ס פעם אחת

זזה שאמר אברהם לנמרוד בראת את העולם תזיז את השמש,

אות זה שניה, 400 שניות זה שבע דקות, אם זה 800 אז 14 דקות, אם זה 1200 אז 21 דקות, מקסימום 21 דקות הוא יכול לגמור 400 ספרי תורה.

אדם צריך לדעת הוא בשובו בנים, שובו בנים זה הישיבה של הלל, בישיבה של הלל אז 30 תלמידים מזיזים את השמש, 30 תלמידים בדרגת משה רבנו שודאי מזיזים את השמש, כבר 60 תלמידים מזיזים את השמש, אצל הלל כל אחד יכול להזיז את השמש, אדם בא לשובו בנים הוא צריך לדעת להזיז את השמש.

כמו שעכשיו היה ג' תמוז, "שָׁמַשׁ בְּגִבְעוֹן דּוֹם וַיֵּרַח בְּעֵמֶק אֵילוֹן" (יהושע י, יב), זה כל העניין של תמוז, כל אחד יפתח לוח דבר בעתו ויסתכל ג' תמוז, ג' תמוז זה שמש בגבעון דום וירח בעמק איילון, שמה שיהושע בן נון עשה, כל אחד [צריך לעשות].

זזה שיוסף הצדיק אמר "הַשָּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ ... מִשְׁתַּחֲוִים לִי"

[בהכנה], אז הוא כבר יכול ללמוד אותו בחצי שנה, ואחרי זה בחודש, כמו הרוגוטשובר.

אדם צריך לדעת שבין הזמנים הוא צריך לגמור את הש"ס כמה פעמים, הוא צריך להכין את עצמו לבין הזמנים, הזמן זה הכנה לבין הזמנים, לא הבין הזמנים שאדם הלך לטייל בעין גדי, ושם הוא קיבל מכת שמש, ועכשיו הוא צריך לנוח חודש ימים, זה בדיוק הפוך! כל הזמן זה הכנה לבין הזמנים, שהוא יוכל לשבת וללמוד, לא צריך - לא עין גדי, ולא שום דבר... הוא צריך לדעת שעכשיו יש לנו 28 יום מתחיל בין הזמנים, ד' אב בכל הישיבות, ואז הוא צריך להספיק בכל עשר שעות של הלילה הוא יכול להספיק 20 דפי גמרא, 30 דפי גמרא.

ועכשיו אנחנו בדף היומי שרבי אמי כתב 400 ספרי תורה [ביום], אז איך זה 400 ספרי תורה? אז הכוונה שהוא השלים את האות האחרונה, אז אם כל

בראשית לז, ט), אז האחים רצו להרוג אותנו, פסקו לו דין מוות, "לָכוּ וְנַהַרְגֵהוּ" (בראשית לז, כ), ה' ירחם, אח שלכם יוסף הצדיק, בוא ונהרגהו, בוא נהרוג אותו, נחסל אותו, הוא מחבל מהנוחבה, חמסניק.

כמו שאמר יעקב לשמעון ולוי אתם חמסניקים, "כְּלֵי חַמָּס מְכַרְתֶּיהֶם" (בראשית מט, ה), [ולכאורה קשה:] שמעון ולוי הכי צדיקים בעולם, שחררו לך את הבת שלך, אומר הרמב"ן תלך אתה תשחרר את הבת שלך¹⁴, אתה

מראי מקומות והערות

נהרג בסייף, ראה אחד שעבר על אחת מהן ולא דנוהו להרגו הרי זה הרואה יהרג בסייף, ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה, שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו;

ואין דברים הללו נכונים בעיניי, שאם כן היה יעקב אבינו חייב להיות קודם זוכה במיתתם! ואם פחד מהם - למה כעס על

¹⁴ רמב"ן בראשית ל"ד י"ג:

ורבים ישאלו, ואיך עשו בני יעקב הצדיקים המעשה הזה, לשפוך דם נקי? והרב השיב בספר שופטים (רמב"ם הלכות מלכים ומלחמות ט ד), ואמר שבני נח מצווים על הדינים, והוא להושיב דיינין בכל פלך ופלך לדון בשש מצות שלהן, ובן נח שעבר על אחת מהן הוא

הזמנים, שהוא יוכל לגמור את הש"ס, שהוא יוכל לשבת לילה שלם בלי להוציא את הראש, עכשיו היה על האדמו"ר מחב"ד, אז בדיוק קראתי את זה עכשיו, אז הסיפור הכי מרשים, הוא אומר, הוא יכל לשבת שמונה שעות בלי לזוז, שמונה שעות בלי לזוז! אין שירותים, ואין אוכל, ואין שתיה, ואין עכשיו קרטיב וארטיק.

דיברנו על יואב שהוא חילק קרטיבים וארטיקים אז הוא זכה לאלף מיליארד, אדם צריך לדעת את הרש"י הזה בעל פה, יש רש"י (שמואל ב) בפרק כ"ד פסוק ג' וכל אחד צריך לדעת את הרש"י הזה בעל פה איך מגיעים לאלף מיליארד טריליון לדעת את הרש"י הזה.

ואותו דבר עירובין לגמור עירובין, עכשיו בין הזמנים איך מחשבים עיגול רוחב כפול שלוש היום קוראים

עוד מקלל אותם, "אַרְוֹר אָפֶם כִּי עֲזוּ וְעִבְרְתֶם כִּי קִשְׁתֶּה אַחְלָקֶם בְּיַעֲקֹב וְאָפִיצֶם בְּיִשְׂרָאֵל" (בראשית מט, ז), מה קורה כאן? אומר הרמב"ן הם (- בני העיר שכם) כבר רצו להתגייר באמת, והיו יהודים, מלו את עצמם, שמרו שבת, כתוב תחומין, לא יצאו מהבית בשבת, גמרו את הש"ס בשבת.

אם אדם לא יוצא מהבית, אז מה הוא יעשה? הוא ירביץ מכות לאשתו? מה הוא יעשה? אז אם אדם לא גומר ש"ס הוא לא יכול להתחתן, אז הוא רק ירביץ מכות לאשתו, מה הוא יעשה שבת שלמה בבית? בחמש וחצי זה כבר הנץ, בשמונה זה שקיעה, ויש לו 14 שעות, אז מה הוא יעשה? אם הוא לא גומר את הש"ס.

אדם צריך לדעת! יש לו שבת, ועכשיו הולך להיות בין הזמנים, כל הזמן זה הכנה לבין

מוראי מקומות והערות

מצוה ובטחו באלהים והצילם!...

בניו וארר אפם אחר כמה זמנים וענש אותם וחלקם והפיצם, והלא הם זכו ועשו

מים, לבטל את הבכיות של אמא של סיסרא, "וַתִּיבֵב אִם סִסְרָא" (שופטים ה, כח), אמא בוכה.

אדם אסור לו לגרום לאמא שלו לבכות, כל אמא מחכה לראות את הבן שלה יושב בישיבה ולומד 24 שעות, אמא עוברת יסורי לידה, יושבת איתו בבתי חולים, אולי מאה פעמים, [16] אמא יושבת ימים עם הבן שלה, ועכשיו הבן שלה פתאום מסתובב לו בבין הזמנים, עושה טיולים, ארטיקים, מגיע לעין גדי, לכל מיני מקומות, הוא חוזר עם מכת שמש.

בכל בין הזמנים נפטרים בחורי ישיבות, כל בין הזמנים! כי בין הזמנים זה רק בשביל שאדם יגמור את כל הש"ס,

לזה קוטר בגיאומטריה קוטר כפול 3, אומרת הגמרא ולא דק אז כמה זה? 3.14 כלומר אם זה סנטימטר זה 3.14 אם זה עשר סנטימטר זה 31.4 אם זה 20 ס"מ אז זה 62.8 ואם זה 30 ס"מ אז זה יצא 94.2 שם מ"ב.

שמוגיעים 42 זה שם מ"ב. זה השם הכי גבוה שיש בעולם, שכתוב אצל יעל "וַתָּבוֹא אֵלֶיהָ בַּלָּאט" (שופטים ד, כא), כי תוקעים מאה תקיעות לבטל את המאה בכיות פעיות [של אם סיסרא]¹⁵, את המאה דמעות של אשה ערביה, מחבלת, שהבן שלה המחבל הראשי, רצח עשרות אלפי יהודים, ואם היא בוכה אז זה קטרוג על עם ישראל.

אז אדם צריך שיהיה לו לב של

מוראי מקומות והערות

למיהוי [עשרה] תשר"ת תש"ת תר"ת והם מאה:
¹⁶ עכשיו הבן של נתנאל לפק הוא מורדם מונשם, כולם צריכים לנסוע לזיו לבקר אותו, להרגיש את הצער שלו, את הצער של אמא שלו.

¹⁵ תוספות ראש השנה לג, ע"ב
...ובערוך פי' שהיו עושין כן שפי' בערך ערב דהלין דמחמרי [ועבדין] שלשים כדיתבין ושלשים בלחש ושלשים על הסדר כנגד מאה פעיות דפעיא אימיה דסיסרא ואלין [עשרה] אינון כשגומרין כל התפלה קול תקיעיא דיחידאי מיתבעי

על ידי לימוד ש"ס, זה רק על ידי שית עזקאין בקנה, שית עזקאין זה לימוד הש"ס, שש סדרים, רק זה מטהר את הקנה, רק אז אדם יכול להתפלל..

עבשיו נחזור לתורה ב', הרב'ה אומר שאותיות התורה מתלבשים באותיות התפילה, "לְרַקְמוֹת תּוֹכַל לְמַלְךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ" (תהלים מה, טו), בתולות אחריה זה אותיות הגמרא, שהם מתלבשים באותיות התפילה, איך אדם יכול להתפלל, איך אדם הלב שלו יהפך כמים, איך הוא יכול שפכי כמים לבך נכח פני ה'.

שזה הרב'ה אומר שזה הסוד של פרשת חקת, שמשה היה צריך להגיע לשפכי כמים לבך, לא להתבלבל, כתוב: "פִּי הָעֶשֶׂק יְהוֹלֵל חֶכֶם וַיֹּאבֵד אֶת לֵב מִתְנַה" (קהלת ז, ז), 60 ריבוא צועקים מים, 60 ריבוא צועקים תוציא מים ואתה הולך לחפש, רש"י אומר הסלע נעלם.

אזמר [החתם סופר] למה הסלע נעלם? למה? מה קרה?

בשביל זה הבין הזמנים, שהוא יוכל מיד אחרי מעריב לישן 4 שעות, עד 2, ואז לומדים מ2 עד שש, בשש מתחילים שחרית, גומרים בשבע, ואחרי זה ישנים עוד 4 שעות, משבע עד 11, ולומדים מ11 עד 8, עוד תשע שעות.

אז אדם יכול לגמור בבין הזמנים חמש פעמים את הש"ס. כי כל העניין של הרב'ה זה רק לימוד גמרא, כל העניין של הרב'ה צריכים לדעת, אנשים לא יודעים מה זה רבנו, [חושבים שהעניין זה] לרקוד, לקפוץ על הטנדרים, לקפוץ על הגג של הטנדרים, לרקוד באמצע הכביש, לשמח אנשים, [אבל באמת] העניין הרב'ה אמר זה - 'על ידי התורה מתקבלים התפילות והבקשות'. ואחרי זה אומר בתורה ג' זה רק

להרוג את הילדים - תהרגי את הילדים, תעשי מה שהמלך אומר לך.

[וכן] לפרעה] היה לו בת סוררת ומורדת (- בתיה בת פרעה),

הבת שלו הבת בעצמה, לא יודע איזה בת הייתה לו, היא רואה ילד ביאור, יש לה שבע נערות, פעם כולם הלכו עם רעלות, במצרים כולם הלכו עם רעלות -

קדאתי סיפור על עיתונאית אחת היא הלכה לבקר בפירמידות, בכל המקומות, פתאום היא רואה אלף נשים, כולם רעלות, אז היא אומרת איזה כיף לנשים האלה, איזה

למה הוא נעלם? כי [ה' רצה שידעו ש]הכל זה זכות של מרים¹⁷, מרים זאת האמא, אמא שמוסרת את הנפש לילדים שלה, "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאָרְה תִשְׁלִיכֶהוּ" (שמות א, כב), ופרעה רוצה כל יום להרוג את מרים, כל יום! כתוב במדרש הגדול הוא רוצה להרוג את מרים, כל יום הוא שולח מהשב"ס מהשב"כ מהמוסד מהפרקליטות כל יום, מאשימים אותה בבגידה, מאשימים אותה שהיא הבוגדת הכי גדולה [במה] שהמלך אמר, דינא דמלכותא דינא, מה עם דינא דמלכותא דינא? מה הפירוש, המלך אמר

❁ מראי מקומות והערות ❁

גמורים בלי שום סיג ופסולת או מתה מרים ונסתלק הבאר ולא הי' בהם שום עון או חטא לתלות בו סלוקו של באר אלא להודיע שגם בתחלה לא הי' בזכותם כ"א בזכות מרים. וזהו ויבואו כל העדה שלמים ותמת שם מרים ולא הי' מים לעדה ר"ל שם נודע להם שגם מעיקרא לא הי' המים לעדה כ"א למרים, וכן נמי בהר ההר הי' כולם צדיקים ואפ"ה נסתלק הענן במיתתו של אהרן ומוזה ראו כל העדה כי גוע אהרן ר"ל הסתלקותו של אהרן גרם הסתלקותו של ענן. [תקס"ב]:

¹⁷ חתם סופר במדבר פרק כ פסוק א ויבאו בני ישראל כל העדה פירש"י כולם צדיקים שכבר מתו מתי מדבר, הקשה רמב"ן למה חזר והזכיר זה הלשון בעצמו לקמן במיתת אהרן. גם י"ד ולא היה מים לעדה היל"ל ולא היה להם מים, וי"ל לפמ"ש ברבה והביאו רמב"ן לעיל [בפ' ויגש מ"ז י"ח] דבביאת יעקב למצרים פסק הרעב וחזר במיתתו להודיע לכל שפסק מתחלה רק בזכותו ע"ש וה"נ רצה הקב"ה להודיע שמתחלה לא הי' הבאר כ"א בזכות מרים לא בזכות עצמם ע"כ כשראה הקב"ה שהיו כולם צדיקים

ואם זה לפני לא תרצח, אז התחילו להתווכח איתה, פתאום הגיע המלאך גבריאל, אני לא יודע למה הוא נכנס באמצע, נכנס המלך גבריאל השכיב את כולם על הרצפה, זה שבע מאסרי עולם. עכשיו אחד הרג אחד מהנוחבה, רוצים לתת לו עשר מאסרי עולם, אז להרוג שבע נערות הכי צדיקות שבעולם, הם אומרות לה תעשי מה שאבא שלך [פרעה] אומר לך, בתיה אומרת [פרעה] זה לא אבא שלי, אם הוא שוחט ילדים חונק ילדים, כל יום שוחט 150 בבוקר

כיף להם, לה היה צלקת על הפנים, כל פעם היא צריכה להתבייש מחדש, היא נפגשת עם מישהו, היא אומרת הלוואי היה לי גם כן רעלה, במצרים כולם הולכות עם רעלות, אני לא יודע היום, אבל ככה היה לפני 50 שנה.

אז עכשיו יש שבע ילדות, שבע נערות צדיקות, הולכות עם רעלות, אומרות לבתיה בת פרעה: תשמעי דבר ראשון תעשי מה שאבא שלך אמר לך, כיבוד אב ואם קודם לכל, ומה עם לא תרצח? אבל כיבוד אב

150 בערב זה לא אבא שלי אני לא מכירה כזה אבא, איזה מן אבא זה.

מוסלמים זורקים ילדים ליאור, כל ילד שאינן לה אוכל לילד שלה היא זורקת אותו ליאור.

זאז היא מביאה את משה רבינו לפרעה, ילד מהול, פרעה היה צריך לחנוק אותו על המקום, היא אומרת לא, זה ישמעאלי זה ערבי, הרי אנחנו עכשיו [בזמן פרעה] נמצאים כבר 80 שנה לפני הגאולה, כלומר 320 שנה כבר הם בגלות, מלידת יצחק זה 400 פחות 80 = 320, וישמעאל נימול שנה לפני לידת יצחק, כלומר אם אנחנו כבר נמצאים עכשיו 320 שנה ועוד שנה, אז ישמעאל זה שני מיליארד אנשים בעולם, שני מיליארד אנשים כבר מלים את עצמם, היא אומרת לא, גם

כמו המלאך מיכאל לקח את אסנת מהסנה, למה קוראים לה אסנת? כי היא גדלה בסנה, כי ברגע שהיא נולדה יעקב אמר להעיף אותה מהבית¹⁸, אני לא מוכן, [שאמר לדינה] מה את הילד של שכם אני אגדל? אין לי תקציב, לא קיבלו תקציב, אין תקציב היום, לא למעונות לא לזה, נגמרו התקציבים, אז איך אני יכול לגדל ילד, מי ישלם עליו, אז הוא קרא למלאך מיכאל, [והמלאך] לקח אותה לסנה, והוא הביא לה אוכל כל יום בסנה, ואחרי זה בגיל שש הוא הביא אותה

מוראי מקומות והערות

¹⁸ פרקי דרבי אליעזר - פרק לו
שהיתה בתו של יעקב יושבת אוהלים ולא היתה יוצאה לחוץ מה עשה שכם בן חמור הביא נערות משחקות חוצה לו מתופפות ויצאה דינה לראות בבנות הארץ המשחקות ושללה והרתה וילדה את אסנת ואמרו בני ישראל להורגה שאמרה עכשו יאמרו בכל הארץ שיש בית זנות באהלי יעקב הביא שרץ של זהב

שם הקדש כתוב בו ותלה על צוארה ושלחה והלכה והכל צפוי לפני הב"ה וירד מיכאל המלאך והורידה למצרים לבית פוטיפרע שהיתה אסנת ראויה ליוסף לאשה והיתה אשתו של פוטיפרע עקרה וגדלה עמה כבת וכשירד יוסף למצרים לקחה לו לאשה שנ' ויתן לו את אסנת בת פוטיפרע:

שוחט ילדים, נוגע בילד יהודי זה לא אבא שלי, אני לא מכירה אותו.

אז כל זה אנחנו מסכמים את השיעור, קראנו עכשיו בתורה כ', פה הוא מדבר את כל פרשת חקת, כי כל המפרשים שואלים מה היה כאן, הם לא יודעים מה היה כאן, הרמב"ן אומר [ה' אמר למשה] קח את המטה הזה לתת מכות, בשביל מה לוקחים מטה? בשביל לתת מכות, אז קח את המטה, בשביל מה המטה? בשביל להרביץ בשביל לתת מכות לסלע, כמו שכתוב בכשלח והכית בצור, מה כתוב בכשלח? בשלח זה בדרך לארץ ישראל, אמנם כתוב בשלח אבל הכוונה להכניס, ושם כתוב קח את המטה והכית

לפוטיופר, כי המנהג היה ששמים ילדים, אנשים שאין להם אוכל לילדים שמים אותו ליד איזה עשיר אחד גדול שאין לו ילדים והוא שמח יש לו ילד, שמים אצל פוטיופר, פוטיופר מגדל אותה, ואז היא זורקת את התכשיטים על יוסף, כי יוסף לא פתח עיניים, הוא אמר אחד אני אפתח, כתוב אסנת בת דינה¹⁹, אז הוא כבר הבין שזה השידוך שלו.

אז מדברים על זה שצעקו עליה (- על בתיה בת פרעה כשהצילה את משה רבינו), היה שבע בנות קדושות וטהורות, אבל דבר ראשון הבת מלך צריכה לשמוע בקול אבא שלה, את בתיה, תשמעי בקול אבא שלך, היא אומרת זה לא אבא שלי, אם הוא

מראי מקומות והערות

קמיע אחד והשליכה תחת הסנה ופוטיופר מצא אותה וגדלה בביתו וכשעבר יוסף על ארץ מצרים יצאו כל הנשים לראות יופיו כדכתיב בנות צעדה עלי שור וכל אחת זורקת לו חפץ או תכשיט וזו לא זרקה אלא קמיע ועיין בה יוסף וידע שהיא מזרע אביו ונשאה:

¹⁹ בעלי התוספות על בראשית פרק מא פסוק מה ויתן לו את אסנת בת פוטיופרע. היאך נשא בת הדיוט. וי"ל לפי שהיה עבד לפוטיופר אמר יוסף בלבו אם לא אעשה רצונו יזלזל בי. אשאנה ויכבדני וי"ל שבת דינה היתה ובקשה להרגה ובא יעקב ונכמרו רחמיו עליה ותלה לה בצוארה

דבר.

אז כל העניין של רבנו זה רק ניגונים רק שירים, שעל ידי זה זוכים שהלב נהפך למים, ואז תבוא הגאולה השלמה, במהרה בימנו, אמן.

שיעור שנמסר אחרי תפילת ערבית אור ל"ג תמוז יום חמישי בלק

האולם החדש, שיפצו אותו רק בשביל הבחורים שאין להם איפה להתפלל, שלוש שנים בחורים לא באו לתפילה, רק עשרה אחוז הגיעו, עכשיו יש

בצור, הם גם צעקו מים אז הוא אומר תכה בצור, אבל זה לפני מתן תורה, אחרי מתן תורה מתן תורה זה הגמרא, שיש כבר גמרא כבר אפשר רק על ידי ניגונים, רק על ידי שירים.

כמו שהרבי'ה צעק באוניה, היו באוניה והאוניה סערה וכולם צעקו והייתה שם רבנית אחת אז הרבי'ה צעק על הרבנית תשתקי, היא הייתה מלומדת, אז היא אמרה למה אתה לא צועק? הוא אומר תשתקי הים ישתוק, תתחילו לנגן לשיר לעשות ריקודים, מהצעקות לא יצא שום

מקום לכולם.

מהתפילה אז יהיה לו חיות מעזה, יהיה בשבי, רצו לקיים במסיבה ובשמחת תורה ושמחת בחגך...^[20] הודיעו לכולם לברוח, ולא היה רובה, לא היה אקדח, לא היה כלום, ואז אמרו לכולם לברוח, כולם ברחו, מרעים עד מפלסים, ארבעים קילומטר, כל הכבישים היו מלאים הרוגים, בחורים, בחורות, הכי צדיקים, הכי צדיקות, כולם עם קעקועים כמובן, כל מי שהיתה עם קעקוע נהרגה ישר, ובחורה צנועה ערבים לא נגעו בה, ראו בחורה אמרו לה את לבושה בסדר, כך לא נוגעים, רק אלה שהלכו חשופות קטלו אותן בטווח אפס, אלף חמש מאות בחורות בחורים.

כולם צריכים להגיד אמן, ויהא שמיא רבא, וברוך הוא, וקדוש, קדוש, קדוש, ארבע פעמים אומרים קדוש, קדוש, קדוש, מבא לציון ופעמיים בחזרת הש"ץ, אח"כ אומרים ביוצרות ארבע פעמים, בשבת אומרים חמש פעמים, כל אחד צריך להגיד קדוש, קדוש, לא להפסיד קדיש.

וצדיק זה צדי"ק (- 90) אמנים, דל"ת (- 4) קדושות, ויו"ד (- 10) קדיש, וקו"ף זה מאה ברכות, כל אחד יראה להגיד מנין צדי"ק.

כל אחד צריך לרוץ לתפילות, מי שלא רץ לתפילה הוא יהיה חילוני, אם אין לו חיות

מראי מקומות והערות

צריכים למצוא תורמים חדשים שיסכימו לשכור כוסות חלב לתינוקות של שובו בנים, אז לא היה כוס חלב, זה הכל, כי חילקנו במסיבה, הכל חילקנו לשמפניות ולויסקי, וכולם עכשיו קיבצו אותם, ערימות ערימות, כולם כבר הלכו)

²⁰ (אני תרמתי אלף שמפניות וחמש אלף ויסקי, זה אני תרמתי, זה אני שהוצאתי את זה מהקופה של הישיבה, וחצי שנה לא היה אוכל בישיבה בגלל זה, חשבתי שיחזירו לי את זה אבל כולם נהרגו, מה אני יכול לעשות? אז לא היה אוכל בישיבה בגלל זה לילדים, לתינוקות, ולא היה כוסות חלב, ועכשיו

מאיר מדז'קוב, ביום ראשון זה היה היארציטט שלו, עכשיו יום חמישי, כתוב באמרי נועם, כל אחד יסתכל באמרי נועם, "מַחְרִישׁ" (בראשית כד, כא).

[לאליעזר] היה לו קושיא על אברהם, (יעקב), הוא שולח לו כזה שידוך שיצא ממנו עשו, אין דבר כזה, אז מיד הוא היה מחריש, רבינו אומר בתורה מ"ו חלק ב', קְשִׁיא [ראשי תיבות]: ש'מע יי' ק'ולי א'קרא, יש לך קושיא על הצדיק, תצעק להשם.

[אליעזר] הלך וצעק לשם, הלך לשדה, "מִשְׁתָּאָה לָּהּ מַחְרִישׁ" (בראשית כד, כא), מחריש זה [גימטריא] יעקב ועשו, ואז הוא ראה שיעקב זה הפנימיות ועשו זו הקליפה, ואז יצא השידוך לפועל, ועד היום כבר שלוש אלף וחמש מאות שנה שהשידוך יצא לפועל יצא עם ישראל.

אבל אליעזר ראה את שבירת הלוחות, [הוא] לה שני צמידים, למה שני צמידים? [כנגד] לוחות שניות, שיקבל את הלוחות השניות. אז הוא ראה

ועכשיו יש לנו חמש אלף אנשים בלי רגליים, בלי ידיים, ממש חמש אלף וכל יום נהרגים עוד חמש בצפון, ועוד חמש בדרום, המלחמה לא נגמרת, לא יודעים מתי היא תגמר, כי לערבים מותר להרוג יהודים ולנו אסור להרוג ערבים, כל העולם עומד על שתי רגליים אחוריות, אז יהודים הורגים ערבים, לא שמעו כזה דבר, שמעו ערבים הורגים יהודים, לא שמעו יהודים הורגים ערבים, לא שמעו דבר כזה.

אפילו אברהם אבינו שהוא הרג שני מליארד שש מאות מליון, ואחרי זה אליעזר לא יכל לעבור שם, זה היה בגיל שבעים וחמש, בגיל מאה ארבעים הלכו לחפש שידוך ואז הוא התקשר אלי אליעזר ואמר אני רואה את עשו "וְיִכְרְהָ עַל שְׂכָמָה" (בראשית כד, טו), אז אמרתי לו תבטל את השידוך, בסוף הוא לא ביטל אותו, ואז יצא עשו באמת.

ואחרי זה הגיע ר' נפתלי רובשיצער, סבא של ר'

דווקא לארצי, דווקא למולדתי,
דווקא לבית אבי, מה אפשר
לעשות?..

אסוד להגיד אף פעם שום דבר
לשום אדם, זה צריך לבוא
לו לבד, כי אם אומרים לו אז
ישר יעשה ההפך, יש מתעורר בו
ריאקציה, והוא עושה ריאקציה,
וישר היצר הרע מתעורר, ישר
הוא עושה ההפך ממה שאומרים
לו, לכן אי אפשר להגיד אף פעם
תוכחה, ואי אפשר להגיד אף
פעם מוסר, הכל צריך לבוא
מלבד.

כי לכל אחד יש נשמה אלוקית
והוא רק צריך לראות
שהנשמה האלוקית תפרח,
וצריך דבר ראשון לרוץ
לתפילות, לוודא שהחיות שלו
זה רק התפילה, אם לא אז בסוף
הוא נהיה חילוני, ומוריד את
הפאות, אם אין לו חיות
מהתפילה אז ממה יהיה לו
חיות? בסוף הוא ימצא בעזה,
בשבי, וצריך לקיים ושמחת
בחגך.

אז לכן כל אחד צריך לדעת שכל

את שבירת הלוחות אז עוד פעם
הוא התחרט, הוא רצה לחזור
הביתה, וגם אברהם ראה את זה,
מה שאני רואה גם אברהם רואה.

אז הוא צעק לשם, הלך לשדה,
קושיא - שמע השם קולי
אקרא, אז הוא הבין שבסוף עם
ישראל יצא רק מרבקה, לא
מהבת שלו, הבת שלו היא היתה
הבת של כנען, הוא היה כנען
בעצמו, והוא עבר את הנסיונות,
היא עוד לא עברה את הנסיונות,
הוא עבר את כל הביורורים, היה
לו מיליון קושיות על אברהם
אבינו, מליארד קושיות, והיה
צריך לברר את כל הקושיות
האלה.

השם אמר לאברהם אבינו "לָךְ
לְךָ מֵאֲרָצְךָ, וּמִמּוֹלַדְתְּךָ,
וּמִבֵּית אָבִיךָ" (בראשית יב, א), [ואילו
אברהם:] אמר דווקא אל אבי,
ודווקא למולדתי ודווקא, הכל
הפוך, שאומרים לאדם לעשות
דבר הוא עושה הפוך, אפילו
אברהם אבינו, השם אמר לו לך
לך מארצך וממולדתך ומבית
אביך, אז הוא עושה הפוך,

חמישים על מאה? חמש אלף, והשורש של זה זה שבעים אמה ושיריים, שבעים אמה וארבע טפחים.

כל אחד צריך לדעת להוציא שורש, זה מביא במסכת עירובין כל שבעים אמה ושיריים אז נמדד עם העיר, יש שתי ערים שזה מאה ארבעים ואחד ושתי טפחים ושליש אז זה כבר ארבעים ושתיים ושתי ערים.

כל זה צריך אדם לדעת מיד מגיל שלוש עשרה, לדעת את כל החשבון בעירובין, וברש"י בפרק כ"ד פסוק ג', והבנות, המוח שלהן פתוח לגמרי עכשיו יש שישים יום להשלים את כל החומר באלגברה, גאומטריה, מתמטיקה. כל בת צריכה להשלים את החומר שתתקבל לסמינר בבאר מרים, נתיבות החינוך, כל בת צריכה לראות להתקבל בסמינר ולהשלים את חומר.

וללמוד כבר את החומר של שנה הבאה כמו אינשטיין שלמד את החומר של שנה

מאתיים חמישים ושש, [512], אלף [עשרים וארבע], כבר הגענו תוך שתי שניות לאלף. ואחרי זה זה מיליון, ואחרי זה מיליארד, ואחרי זה זה טריליון, ואחרי זה אלף טריליון, אחרי מאה פעמים זה כבר אלף מיליארד טריליון.

[ברכת יואב] זה פי מיליארד טריליון ממשה רבינו, משה רבינו אז הוא רק זכה, רק אמר "אֶלֶף פְּעָמִים" (דברים א, יא), הוא אמר אלף כפול אלף, אבל הגענו כבר למיליארד טריליון תוך שתי שניות.

כל בת יכולה לעשות את החשבון, הבנות השכל שלהן פתוח לגמרי, כל בת צריכה להיות מנהלת וללמוד כל יום פרק ביהושע פרק בשופטים פרק בשמואל ולדעת את כל החשבונות, כל זה בעירובין, שבעים אמה ושיריים, איך זה שבעים אמה ושיריים, איך מגיעים לזה? [לומדים את זה מ]חצר המשכן, מה שייך חצר המשכן? כמה זה חצר המשכן? חמישים על מאה, כמה [אמה מרובע] זה

מברלין.

ואז הוא הגיע לציריך ושם יש כיתה מכינה לטכניון קוראים לזה עכשיו טכניון, ואז הוא הגיע ושאלו אותו מה הלאום שלך? אז הוא אמר אני יהודי, אה, אתה יהודי אז תעוף מפה, פה לא מקבלים יהודים, שוויץ זה הכי אנשיטמים, יותר מברלין, עוף, עוף, למה הגעת לכאן? אז המנהל אמר [אם מגרשים את איינשטיין] אני אתפטר.

איינשטיין היה בגיל שש עשר, כבר ידעו שהוא הגאון הכי גדול בכל העולם, כזה גאון עוד לא היה ולא יהיה, הוא מצא את הנוסחה הידועה אי.אמ.סי. בריבוע, אי [E] זה אנרגיה, אם [M] זה מסה, ו-סי [C] זה מהירות. [-] עד אלף, וצריך לדעת לעשות את החשבון, [-] זה תשעים אלף, אם זה גרם אז זה יוצא תשעים אלף טון, כל גרם [של גרעין אטומי שמבקעים] יכול להחריב עיר שלמה, היום עם עשירית גרם אפשר להחריב מדינה שלימה.

הבאה ונשאר לו רק לזרוק עגבניות רקובו על המורים, פעם זרק למורה כסא בראש, פתח לה את הראש המורה כבר לא חזרה לית הספר יותר אבל הוא נשאר בבית הספר בגרמניה זה לא כמו בארץ ישראל שם אפשר לזרוק למורה כסא בראש והתלמיד נשאר בכיתה, אסור להוציא תלמיד כיתה אפילו שהוא יחסל את המורה לגמרי, כמו טראמפ עכשיו [שירו בו וניסו להורגו ובנס זה פגע רק באוון], האמריקאים לא יודעים לכוון, במקום לפגוע באף אז הם פגעו באוון, אז הוא הזיז את הראש, ומישהוא הזיז בטעות את הראש וזה פגע לו באוון.

אז איינשטיין זרק למורה בתוך הראש, הוא זרק עליה את הכסא והמורה לא באה לבית הספר יותר, אבל [המנהל של] אינשטיין ראה שאי אפשר לצאת (- להוציא את איינשטיין) מהכיתה אז מה עושים? אז המנהל השיג לו תעודות רפואיות שהוא חולה על הריאות, ושלח אותו לשוויץ, לציריך, [שלח] אותו מגרמניה,

ושש אפסים, אם מגיעים למאה אז זה מאה שמונים, אז זה כבר שלוש טריליון זה כבר חמישים וארבע אפסים, שלושים ושש ועוד שמונה עשרה זה חמישים וארבע. ואם אנחנו עושים כד של רבקה [כלומר אם מכפילים 2 כפול 2 240 פעמים], רבקה זכתה לכד שזוה נקרא מאתיים ארבעים אם היה עשו פעמיים כד אז ממילא היה בא משיח²¹ אז רבקה זכתה לתשע כד גימטריה אריה אם היה עוד עד מיד היה משיח והיינו זוכים לגאולה השלימה במהרה בימינו אמן!

אז אדם צריך לדעת שעכשיו יש לו את השכל הפתוח, עד גיל עשרים השכל עובד, אחרי גיל עשרים השכל מפסיק לעבוד, רק מה שלמד עד גיל עשרים זה נשאר לו, ומה שלא למד עד גיל עשרים כבר לא יכול ללמוד יותר, עד גיל עשרים השכל עוד...

כל אחד יראה שעד גיל עשרים, כל בת צריכה להיות מנהלת, צריכה להיות מורה, צריכה לדעת את כל המתמטיקה, א כל האלגברה, זה התפקיד של הבת, מאיפה לדעת מסכת עירובין, את כל החשבונות זה הכי מסובך בעולם, את הרש"י בפרק כ"ד פסוק ג' שזה מגיע לאלף מליארד טריליון.

ואם אנחנו מגיעים למאה עשרים [פעמים 2 כפול 2] אז זה טריליון טריליון זה שלושים

❁ מראי מקומות והערות ❁

ע"ב, כי 2 כפול 2 240 פעמים זה חשבון בן 72 אפסים, הייתה זוכה רבקה להכניע את עשו לגמרי, וממילא משיח היה מגיע.]

²¹ [קצת לא מובן כאן, אבל בשיעורים אחרים ביאר שכתוב אצל רבקה 9 פעמים כד, ואם היה כתוב 10 פעמים, שזה שם

בשעת ההלויה הרב הספיד בשיעור לאחד תפילת ערבית [אור ל- ד' תמוז תשפ"ד]:

ביום שלישי ג' בתמוז התשפ"ד הסתלק הרב יהודה דרעי זצ"ל רבה של העיר באר שבע וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל.

עכשיו ההלויה של הרב יהודה דרעי זצ"ל, אח של אריה דרעי וחתנו של רבי יצחק טולדנו זצ"ל. הרב יהודה זצ"ל היה תומך בשובו בנים בלב ונפש. הוא היה רבה של באר

שבע והוא זכה לעלות בסערה בסולם יעקב השמימה.

כי אם יעקב היה עולה על הסולם, אז שום אומה ולשון לא היתה שולטת בנו²². עכשיו

מראי מקומות והערות

אבינו שרה של בבל עולה ויורד ושל מדי עולה ויורד ושל יון עולה ויורד ושל אדום עולה ויורד א"ל הקב"ה ליעקב יעקב למה אין אתה עולה באותה שעה נתירא אבינו יעקב ואמר כשם שיש לאלו ירידה כך אני יש לי ירידה א"ל הקב"ה אם אתה עולה אין לך ירידה ולא האמין ולא עלה ר"ש בן יוסינה היה דורש (תהלים עח) בכל זאת חטאו עוד ולא האמינו בנפלאותיו א"ל הקב"ה אלו עליית והאמנת לא היתה לך ירידה לעולם אלא הואיל ולא האמנת הרי בניך משתעבדו בהללו ד' מלכיות בעה"ז במסים ובארנוניות ובגולגליות א"ל יעקב יכול לעולם א"ל אל תירא עבדי יעקב אל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים מארץ מגליא מאספניה ומחברותיה ושב יעקב מבבל ושקט ממדי ושאנן מיון ואין מחריד

²² מדרש תנחומא ויצא - פרק ב (ב) ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו א"ר שמואל בר נחמן אלו שרי אומות העכו"ם דא"ר שמואל בר נחמן מלמד שהראה לו הקב"ה לאבינו יעקב שרה של בבל עולה שבעין עוקים ויורד ושל מדי חמשים ושנים ושל יון מאה ויורד ושל אדום עלה ולא ידע כמה באותה שעה נתירא יעקב אבינו ואמר שמא לזה אין לו ירידה א"ל הקב"ה (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כביכול אפילו אתה רואהו עולה אצלי משם אני מורידו שנאמר (עובדיה א) אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה' א"ר ברכיה בשם רבי חלבו ור"ש בן יוסינה מלמד שהראהו הקב"ה ליעקב

לכלא רמלה למרכז ר'פואי שב"ס (מר"ש), והוא סידר לי שיהיה לי מלון של 12 כוכבים. הוא סידר לי שיהיה לי שם את כל התנאים, אוכל הכי טוב.

כמו רבקה שהיה לה כד של 24 ספרות, עשרים וארבע ספרות יוצא בדיוק 72 אפסים (מורינו הרב מחשב את חשבון האפסים של הכד בהספד), כי אם אנחנו עכשיו הולכים וקוראים את הרש"י

❦ מראי מקומות והערות ❦

כלה אלא מיסרך ביסורין בעולם הזה בשביל לנקותך מעונותיך לעתיד לבא לכך נאמר ויחלום:

הרב דרעי זכה לעלות בסולם, אז שום אומה ולשון לא יוכלו לשלוט בעם ישראל – הוא הגן על עם ישראל בכל התפילות.

אני הייתי עצור בבאר שבע מט"ו תמוז עד ט"ו אב [בשנת תשע"ו]. בי"ג תמוז נחתתי [מדרום אפריקה], בט"ו תמוז העבירו אותי לבאר שבע עד ט"ו באב, ב- ט"ו באב עברתי לצלמון. אחרי זה לפני חנוכה עברנו

מאדום כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הפיצותיך שם באומות העולם שהן מכלין את שדותיהן אבל ישראל שאין מכלין את שדותיהן ואותך לא אעשה

ד' שמעון אמר [שדוד המלך אמר לה' שהוא רוצה לכבוש את רומא]²³, אני יכול לכבוש את כל העולם. [ענה לו ה':] עכשיו אני יודע, אבל אחרי זה יחזירו את הכל, כי עוד לא הגיע הגאולה. אם היתה הגאולה אז בסדר, אבל עדיין יהיו עוד מלכים [שירשיעו], רחבעם עבד עבודה זרה, מנשה עבד עבודה זרה וכל מלך עבד עבודה זרה – אז יצטרכו את הכל להחזיר.

אז מגיעים כבר ל 72 אפסים (בכד של רבקה, לעיל) שזה שם ע"ב, שזה הסוד איתו אפשר להכניע את עשו.

כי כשאליעזר ראה את רבקה

(בראשית פרק כ"ד פסוק ג'). כולם שואלים על הרש"י הזה איזה יואב אחד, גנרל אחד, אני יודע? [איך יש לברכתו כח כל כך גדול].

משה דיין הפקיר את כל עם ישראל [במלחמת יום כיפור], 2,222 הרוגים לחינם. עכשיו קראתי שקסינג'ר [מזכיר המדינה האמריקני אז], עשה איתו [משה דיין שהיה אז שר הביטחון] הסכם שיתנו למצרים להיכנס [לישראל במלחמת יום כיפור], ואז המצרים יעברו לצד ישראל ויהיה שלום עם ישראל. כי האמריקאים יצילו את המצרים מיד ישראל – כי ישראל יכולים לכבוש את כל העולם.

מוראי מקומות והערות

משליט אותי אף על זו סגיאין ומנין ששלט דוד על אדום שנאמר (שמואל ב ח) וישם באדום נציבים מהו נציבים ר' סימון אמר קסטרס רבנן אמרי אדריאנשין א"ר יהודה בר סימון א"ל הקב"ה דוד יודע אני שדיך חדות וחרוצות ואני מבקש לרדות את עולמי בהם ד"א דוד אני צריך לה לדורות וכבר משה רבך בקש להזדווג בהן ואמרתי לו רב לכם רב יצוה לתלמידיו סב את ההר הזה:

²³ מדרש רבה דברים פרשה א פסקה טז ד"א רב לכם סב את ההר הזה זה שאמר הכתוב (תהלים ס) מי יובילני עיר מצור זו רומי ולמה דוד קורא אותה מצור עיר שמצירה ומבצרה לישראל ד"א עיר מצור שמבוצרת מכל מקום שאין אדם יכול לכבוש אותה ד"א עיר מצור עיר שהכל מבצרין אותה א"ר יוחנן היה דוד מתאוה ואומר מי יובילני עיר מצור מי יתן שאפרע ממנה אמר לו הקב"ה דוד ויכול אתה לה אמר לפניו רבש"ע מי נהני עד אדום אמר לפניו מי שכבר השליטני על אדום הוא

- מרחובות הגיעו ישר לגן עדן!
יצאו ב- 5:00 מרחובות ב- 7:30
כבר פגשו את המלאכי חבלה
וישר שלחו אותם לגן עדן,
זכו!!

הרב יהודה דרעי פשוט מאוד
הוא תמך ישיבה שלנו,
הוא שלח בלי סוף תרומות -
הוא עודד את כל מי שנהיה
ברסלב. כל מי שנהיה חסיד של
שובו בנים הוא היה מעודד
אותו, ממש מעודד.

כולם ילכו להלוויה שלו
בסנהדריה, עכשיו
ההלוויה התחילה כבר. ההלוויה
ליד הרב עובדיה יוסף זצ"ל
כולם יספיקו להגיע, אנחנו

הוא ראה את עשו [יוצא ממנה,
ורצה שלא תתחתן עם יצחק ויצא ממנה עשן].
כי הצדיק אמר זה עשו, אז יצא
עשו, אבל אז הגיע רבי נפתלי
רופשיצר עם נכדו [האמרי נועם]
ואמר, אתם לא יודעים, אתם לא
מסתכלים - כתוב "מְחַרֵּשׁ" על
אליעזר עבד אברהם (בראשית כד
כא). [גימטריא יעקב ועשו, שעשו רק קליפה
ליעקב].

הרבי אומר (בליקוטי מוהר"ן תורה מ"ו
חלק ב), יש לך קושיה על
הצדיק, קושיה על ה', שאלות על
ה', למה הטבח קרה בשמחת
תורה? האמת שכולם נכנסו ישר
לגן עדן! היו 200 - 300 רוכבי
אופניים שנסעו מרחובות לבארי

הקרסל ולהפך את השסע.

וְכָל אֶחָד צָרִיךְ לְהַגִּיד תְּשׁוּעִים
אֲמִנִים וְאַרְבַּע קְדוּשׁוֹת
וְעֲשֶׂרָה קְדִישִׁים וּמֵאָה בְּרָכוֹת,
כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְעִבְשׂוּ אֲנַחְנוּ לְמַדְנוּ עַל בֵּת
יִפְתַּח שְׁהִבִיָּא אֶת
הַסִּכִּין לְאָבָא שְׁלֵה, וְאִזּוּ הַסִּכִּין
טַפְטַפָּה דָם, וְהֵדָם נִכְנָס בְּכָל
הַמַּיִמוֹת שְׁבַע עוֹלָם, לְכֵן בְּתַקוּפַת
טַבַּת אֲסוּר לְשִׁתּוֹת אֶת הַמַּיִם
שְׁבַבְרִזִים בְּאוֹתָהּ שְׁנֵיָהּ.

וְכָל בֵּת צָרִיכָה לְדַעַת שֶׁהִיא
צָרִיכָה לְהִיּוֹת אוֹ מְנַהֶלֶת אוֹ

נעשה את השירים קצת בקצרה
שכל אחד יוכל להגיע, לתת לו
את הכבוד האחרון. עכשיו כולם
הולכים להלוויה של הרב יהודה
דרעי בלי יוצא מהכלל.

**שְׁעוֹר שֶׁנִּמְסַד לְאַחַר
תְּפִלַּת מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם
רְבִיעִי פְּדוּשֵׁת פְּנַחֵס
מוֹצְאֵי הַצּוּם לַיִל י"ח
תְּמוּז**

[הסדר]...בצפון בדרום, הכל כי
לא כל הבנות מאריכות
את השמלות, כל בת צריכה מגיל
שש להאריך את השמלה עד

מֵאָה תִּשְׁעִים זֶה כָּבֵר אֶלֶף
טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן,
וְכִשְׁמִגְיָעִים לְמֵאֵתִים זֶה כָּבֵר

מִלִּיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן,
כִּשְׁמִגְיָעִים לְמֵאֵתִים וְעֶשֶׂר זֶה
מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן

טְרִילִיּוֹן, כִּשְׁמִגְיָעִים כָּבֵר
לְמֵאֵתִים וְעֶשְׂרִים אֵז אֲנַחְנוּ כָּבֵר
בְּאֶלֶף מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן

טְרִילִיּוֹן (טְרִילִיּוֹן). וְאַחֲרָי זֶה אֲנַחְנוּ
מִגְיָעִים כָּבֵר בְּמֵאֵתִים שְׁלוֹשִׁים
לְמִלִּיּוֹן מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן

טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן שְׁזֵה כָּבֵר נִקְרָא
שְׁשִׁים וְתִשְׁעַ אֶפְסִים. כִּשְׁמִגְיָעִים
לְכַד, לְכַד שֶׁל רִבְקָה אִם הִיָּה

כְּתוּב עֶשֶׂר פְּעָמִים כַּד (- 240), אֵז
הֵיינוּ מִגְיָעִים לְשִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם
אֶפְסִים, שְׁזֵה טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן

טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן. כֹּל זֶה עֲשִׂינוּ
בְּעֶשֶׂר שְׁנֵיּוֹת אֵת כֹּל הַחֲשֻׁבּוֹנוֹת.

כֹּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת לְחֻשֵׁב אֵת
זֶה וְלַדַּעַת אֵת הָרַחֵב:
שֶׁהַעֲגוּל הוּא תָּמִיד פִּי שְׁלוֹשׁ

מִהָרַחֵב, אֲבָל לֹא בְּדִיּוֹק - שְׁלוֹשׁ
פְּסִיק אַרְבַּע עֶשְׂרֵה. אֵז אִם זֶה
עֶשְׂרֵה סְנַטִּימֵטֵר זֶה שְׁלוֹשִׁים

וְאַחַד נִקְוָה אַרְבַּע, עֶשְׂרִים זֶה

מִוְרָה, יֵשׁ לָהּ אַרְבָּעִים וְחֲמֵשׁ יוֹם
לְלַמַּד אֵת כֹּל הַחֲמֵר: אֲלֶגְבֵּרָה,
מְתַמְטִיקָה, גְּאוּמְטֵרִיָּה.

וְלַדַּעַת אֵת כֹּל הַחֲשֻׁבּוֹנוֹת
שְׁרַשְׁשִׁי אוֹמֵר בְּפָרֶק
כ"ד פְּסוּק ג' "כֹּהֵם וְכֹהֵם מֵאָה

פְּעָמִים". שְׁזֵה יוֹצֵא: שְׁתַּיִם [אַרְבַּע]
שְׁמוֹנֶה, שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, שְׁלוֹשִׁים
וּשְׁתַּיִם, שְׁשִׁים וְאַרְבַּע, מֵאָה

עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה, מֵאֵתִים חֲמִשִּׁים
וְשֵׁשׁ, חֲמֵשׁ מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה,
אֶלֶף עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע.

אַחֲרָי זֶה [בְּהַכְפֵּלָה שֶׁל] עֶשְׂרִים זֶה
יוֹצֵא כָּבֵר מִלִּיּוֹן.
בְּשְׁלוֹשִׁים זֶה יוֹצֵא מִלִּיאָרְד,

בְּאַרְבָּעִים זֶה יוֹצֵא אֶלֶף
מִלִּיאָרְד, בְּחֲמִשִּׁים זֶה יוֹצֵא
מִלִּיּוֹן מִלִּיאָרְד, בְּשִׁשִּׁים יוֹצֵא

טְרִילִיּוֹן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אֶפְסִים.

בְּשִׁבְעִים זֶה אֶלֶף טְרִילִיּוֹן
בְּשְׁמוֹנִים זֶה מִלִּיּוֹן
טְרִילִיּוֹן, בְּתִשְׁעִים זֶה מִלִּיאָרְד

טְרִילִיּוֹן, כִּשְׁמִגְיָעִים לְמֵאָה מֵאָה
[פְּעָמִים 2] כְּפֹל שְׁתַּיִם זֶה כָּבֵר אֶלֶף
מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן זֶה שְׁלוֹשִׁים

אֶפְסִים, שְׁמִגְיָעִים לְמֵאָה שְׁמוֹנִים
זֶה כָּבֵר חֲמִשִּׁים וְאַרְבַּע אֶפְסִים,

מֵאָה? חֲמֵשׁ אֶלֶף, מוֹצִיאִים שְׂרָשׁ, כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת לְהוֹצִיא שְׂרָשׁ. לְכָל בַּת יֵשׁ אֵי־קִיּו יוֹתֵר מִשָּׁל הַבֶּן. כָּל בַּת - בַּת־שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה יֵשׁ לָהּ אֵי־קִיּו יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְבֶן. כָּל בַּת צְרִיכָה לְהִיּוֹת או מוֹרָה... יִהְיֶה אֶלֶף מוֹרוֹת, אֶלֶף מְנַהֲלוֹת, כָּל סְמִינָר אֶלֶף בְּנוֹת. אִז מִלִּיּוֹן בְּנוֹת תַּחֲזוֹרָנָה בַּת־שׁוֹבָה וְתִהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַד
תְּפִלַּת מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם
חֲמִישִׁי פְּרֻשֶׁת פְּנַחַס לֵיל
י"ט תמוז**

אִז כָּל הַבְּנוֹת חַיְבוֹת לְהִרְשֵׁם כְּכֹר הַיּוֹם לְסְמִינָר הַחֲדָשׁ שֶׁפִּתְחָה הַרְבֵּנִית שְׁטַרן שְׁזֵה סְמִינָר לְמוֹרוֹת וְלְמְנַהֲלוֹת כָּל בַּת חַיְבָת לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת סְמִינָר שֶׁל אֶלֶף בְּנוֹת, אֶלֶף בְּנוֹת מְנַהֲלוֹת זֶה אֶלֶף בְּנוֹת כְּפוֹל אֶלֶף זֶה מִלִּיּוֹן.

כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת אֵת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת. גְּאוּמְטְרִיָּה מְתַמְטִיקָה אֲלֻגְבָּרָה. זֶה כָּל זֶה לּוֹמְדִים בְּסִפָּה, בְּעִירוֹבִין. אֵיךְ

וְשֵׁים וְשִׁתִּים נְקוּדָה שְׁמוֹנָה, וְאִם זֶה אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְשְׁלוֹשִׁים סְנַטִּימֵטֵר רַחֲב אִז מְגִיעִים לְתִשְׁעִים [וארבע נקודה שתיים], אַרְבָּעִים וְשִׁתִּים. שְׁזֵה שֵׁם מ"ב שְׁזֵה הַסּוּד שֶׁל יַעֲלֵ שְׁהֲלָכָה עִם הַיְתֵד.

"וְתִיבב אִם סִסְרָא" (שׁוֹפְטִים ה' כ"ח) לְכֵן צְרִיכִים מֵאָה תְּקִיעוֹת כִּי הִיא בְּכֶתֶה מֵאָה בְּכִיּוֹת. הִיא רְאֵתָה עַל הַמְסָךְ. הִיָּה לָהֶם מְסַכִּים יוֹתֵר מִשְׁכָּלָלִים מֵהַיּוֹם, הִיא רְאֵתָה שֶׁהִיא הוֹלְכַת עִם הַיְתֵד. "וְתִיבב אִם סִסְרָא" הוֹרִידָה, הִיא בְּכֶתֶה מֵאָה בְּכִיּוֹת שְׁסִסְרָא בּוֹשֵׁשׁ לְבוֹא, לְכֵן צְרִיכִים מֵאָה תְּקִיעוֹת.

כָּל בַּת צְרִיכָה לְחַשֵּׁב אֵת הָרַחֲב אֵת הָעֵגוּל. וְלְדַעַת אֵיךְ מְגִיעִים לְשִׁבְעִים וְשִׁירִים, כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת. כָּל זֶה כְּתוּב בְּמַהְרִי"ט [ח"ב] תְּשׁוּבָה ו' שֵׁם הוּא עוֹשֶׂה אֵת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת. אֵיךְ מְגִיעִים לְשִׁבְעִים וְשִׁירִים. לּוֹמְדִים אֵת זֶה מְחַצֵּר הַמִּשְׁכָּן. כְּמָה הִיָּה חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן? חֲמִשִּׁים עַל מֵאָה. כְּמָה זֶה חֲמִשִּׁים עַל

[-] מה הוא עֲשֵׂה המְהֵרִי"ט שְׂאֲתָם לא לומדים אותו). הוא עוֹשֶׂה אֵת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת שְׁלוֹמִידִים בְּמִשְׁךְ אַרְבַּע שָׁנִים בְּאוֹנִיבְרִסְטָאוֹת בְּתִיכוּנִים בְּמִכְלָלוֹת הוּא עוֹשֶׂה אֵת זֶה בְּחִמְשׁ דְּקוֹת אֵת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת וְזֶה הַמְהֵרִי"ט. הוּא כוֹתֵב שְׁלוֹשׁ שְׁבִיעִית. הוּא עוֹשֶׂה אֵת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת שְׁמִדְבָרִים עַל זֶה. בְּסִפָּה אֵיךְ עוֹשִׂים רַחֵב הַקֶּף, וְהַקֶּף שֶׁל עֲגוּל שְׁזֵה עֲשֵׂר - שְׁלוֹשִׁים. עֲשָׂרִים - שְׁשִׁים. שְׁלוֹשִׁים - תְּשַׁעִים [כְּמִבְּאֵר לְעִיל]. אֲבָל זֶה לֹא נִכּוֹן, (זֶה רַק שׁוֹבֵנוּ בְּנִים אוֹמְרִים כִּכָּה...), הָאֲמַת [כְּדִלְעִיל שְׁזֵה

מְחֻשְׁבִּים הַקֶּף שֶׁל עֲגוּל, אִם יוֹדְעִים אֵת הַרְחֵב. אִז אִם זֶה עֲשֵׂר טְפָחִים זֶה שְׁלוֹשִׁים, אִם זֶה עֲשָׂרִים טְפָחִים זֶה שְׁשִׁים, אִם זֶה שְׁלוֹשִׁים טְפָחִים זֶה תְּשַׁעִים. אוֹמְרֵת הַגְּמָרָא "וְלֹא דֶק", לֹא יוֹדְעִים. שׁוֹבֵנוּ בְּנִים לֹא יוֹדְעִים לְעֲשׂוֹת אֵת הַחֲשֻׁבוֹן. "לֹא דֶק" [הַפְּנִינָה] שְׁלֹא עוֹשִׂים [- מְחֻשְׁבָּנִים] כִּכָּה [כְּדִלְעִיל, אֲלֵא: עוֹשִׂים שְׁלוֹשׁ נִקְדָּה אַרְבַּע עֲשָׂרָה.

אז כָּל זֶה כְּתוּב בְּמְהֵרִי"ט תְּשׁוּבָה (ה"ב) ו' (אֲתָם לֹא לומדים מְהֵרִי"ט... שׁוֹבֵנוּ בְּנִים זֶה נִגְד מְהֵרִי"ט. לֹא יוֹדְעַ מַה הַמְהֵרִי"ט עֲשֵׂה לָהֶם,

שְׁלוֹשׁ נִקְדָּה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה].

אָחַד.

כָּל בַּת צְרִיכָה אֶת זֶה לְדַעַת, יֵשׁ לָהּ עֲכָשׁוּ אַרְבָּעִים יוֹם לְלַמַּד עַד א' אָלוּל. אַרְבָּעִים וְשְׁלוֹשׁ יוֹם לְהַכִּין אֶת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת, לְהַרְשֵׁם לְסַמֵּינַר שֶׁל הַרְבֵּנִית שְׁטֵרֵן, שְׁנֵי סַמֵּינָרִים – יְדִידוֹת מִשְׁכַּנְתֶּיךָ, כָּלָם לוֹמְדִים לְהִיּוֹת מְנַהֲלוֹת, כָּל בַּת תְּהִיָּה מְנַהֶלֶת לְאֶלֶף בְּנוֹת, אֶלֶף בְּנוֹת מְנַהֲלוֹת, זֶה מִלְיוֹן בְּנוֹת עוֹשׂוֹת תְּשׁוּבָה, מִיָּד בָּאָה הַגְּאֻלָּה. וְזֶה צְרִיךְ לְדַעַת אֶת הַחֲשֻׁבוֹן וְזֶה לוֹמֵד כָּל בַּחֹר בְּסִסְכָּה בְּעִירוֹבִין, אִם לֹא אִזּוּ יֵשׁ עַל זֶה סְפָרִים, יֵשׁ עַל זֶה חוֹבְרוֹת.

בַּחֲפֵשׁ הַגְּדוֹל יְכוּלִים לְלַמַּד אֶת כָּל הַחֲשֻׁבוֹנוֹת, כְּמוֹ אִינְשֻׁטִין לְמַד אֶת הַכָּל בַּחֲפֵשׁ הַגְּדוֹל וְאַחֲרָי זֶה הוּא רַק זֶרֶק קְלָפוֹת עַל הַמּוֹרִים. מוֹרָה אַחַת הוּא פֶּתַח לָהּ אֶת הָרֵאשׁ עִם הַכֶּסֶּא, הִיא עֹזְבָה אֶת הַסַּמֵּינַר, אָבַל אוֹתוֹ לֹא סִלְקוּ, הוּא יֵלֵד טוֹב, לֹא מְסַלְקִים. (זֶה לֹא כְּמוֹ שׁוֹבֵן בָּנִים שֶׁפִּתְאוּם מְסַלְקִים מִיִּשְׁרָאֵל...), שָׁם – אֲצֵל הַגְּרַמָּנִים, לֹא מְסַלְקִים אֶף

בְּסוֹף הַמְּנַהֵל הַצְּלִיחַ לְהַשִּׁיג לוֹ תְּעוּדָה רְפוּאִית, שֶׁהוּא צְרִיךְ אֶת הָאֲלָפִים הוּא צְרִיךְ אוֹיֵר צַח, יֵשׁ לוֹ בְּעֵיַת בְּרִיאוֹת. וְכִכָּה הוּא הַצְּלִיחַ לְסַלֵּק אוֹתוֹ מִהַבֵּית סֵפֶר. שְׁלַח אוֹתוֹ לְצִירֶיךָ וְשָׁם אָמְרוּ שְׁלֹא יִקְבְּלוּ אוֹתְךָ בְּשׁוֹם אָפֶן, כִּי אַתָּה יֵלֵד מִפְּרַע אַתָּה יֵלֵד מְשֻׁגָע. הוּא אָמַר אִיזָה עִם אַתָּה? אַתָּה עֲרִבִי מְסַלְמִי, נוֹצְרִי, כּוֹשִׁי, מָה אַתָּה? אָנִי יְהוּדִי. יְהוּדִי? תְּעוּפָה מֵהָרָא! אֲנַחְנוּ לֹא רוֹצִים לְרַאוֹת פֶּה יְהוּדִים, אֵל תְּעֹז לְהַכְנִיס לְמָקוֹם הַזֶּה. אוֹ הַמְּנַהֵל אָמַר אָנִי מִתְּפִטֵּר, הַמְּנַהֵל אָמַר אִם כֵּךְ אוֹ אָנִי מִתְּפִטֵּר וְהָיוּ צְרִיכִים לְקַבֵּל אוֹתוֹ עַל אָפֶס וְעַל חֲמָתָם.

אַחֲרָי זֶה יֵשׁ סְפוּר שֶׁהַמְּנַהֵל הַזֶּה הִגִּיעַ כְּשֶׁכָּבַר אִימּוֹ עֲלָיו בְּרֻצַּח, אוֹ הַמְּנַהֵל הִגִּיעַ אוֹ הוּא הַצְּלִיחַ לְהַכְנִיס אֵלָיו. זֶה עוֹד סְפוּרִים. זֶה מִלְּיֵאָרְדִים סְפוּרִים, צְרִיכִים לְחַיּוֹת מִלְּיֵאָרְדִים שְׁנָה כְּדֵי לְסַפֵּר.

כָּל בַּת צְרִיכָה לְדַעַת אֶת כָּל

וְאַחֲרֵי זֶה בְּשָׁשִׁים – פְּעַם
שְׁלִישִׁית זֶה מֵאָה שְׁמוֹנִים זֶה כְּכֹר
חֲמִשִּׁים וְאַרְבַּע אַפְסִים, זֶה נִקְרָא
מֵאָה שְׁמוֹנִים, וְאַחֲרֵי אֲנַחְנוּ
מְגִיעִים לְמֵאָה שְׁמוֹנִים זֶה אֶלֶף
טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן,
מֵאֲתַיִם זֶה כְּכֹר שָׁשִׁים אַפְסִים. כִּי
בְּמֵאָה זֶה שְׁלוֹשִׁים [אַפְסִים]
וּמֵאֲתַיִם זֶה שָׁשִׁים [אַפְסִים]. אַז
אֲנַחְנוּ מְגִיעִים עֲכָשׁוּ לְמִילִיּוֹן
טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן, וְאַחֲרֵי
זֶה בְּמֵאֲתַיִם וְעֶשֶׂר מְגִיעִים
לְמִילִיאָרְד טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן
טְרִילִיּוֹן. מֵאֲתַיִם עֶשְׂרִים מְגִיעִים
לְאֶלֶף מִילִיאָרְד טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן
טְרִילִיּוֹן. וּמֵאֲתַיִם שְׁלוֹשִׁים
מְגִיעִים כְּכֹר לְמִילִיּוֹן מִילִיאָרְד
טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן, שְׁזֶה
נִקְרָא שָׁשִׁים וְתִשְׁעַ אַפְסִים,
וּבְפַעַם הֶרְבִּיעִית שְׁאַנְחָנוּ
מִכְּפִילִים טְרִילִיּוֹן אַרְבַּע פְּעָמִים
אֶחָד בְּשָׁנֵי אִז זֶה שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם
אַפְסִים. זֶה הַסּוּד – זֶה הַכּוּד שֶׁל
רַבְקָה.

הַחֲשֻׁבֹנוֹת שְׁרַשׁ"י אֹמֵר
לָנוּ בְּפָרֶק כ"ד פְּסוּק ג' "כֹּהֵם
וְכֹהֵם מֵאָה פְּעָמִים". שְׁזֶה שְׁתַּיִם,
[אַרְבַּע], שְׁמוֹנֶה, שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה,
שְׁלוֹשִׁים וּשְׁתַּיִם, וְאַחֲרֵי זֶה
שָׁשִׁים וְאַרְבַּע, מֵאָה עֶשְׂרִים
וּשְׁמוֹנֶה, מֵאֲתַיִם חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ,
חֲמֵשׁ מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה, אֶלֶף
[עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע]. בְּשָׁנֵיהַ אַחַת הִגְעָנוּ
לְאֶלֶף.

אז בְּעֶשֶׂר שְׁנֵיּוֹת מְגִיעִים
לְמִילִיּוֹן, בְּשְׁלוֹשִׁים שְׁנֵיּוֹת
מְגִיעִים לְמִילִיאָרְד, בְּשָׁשִׁים
שְׁנֵיּוֹת מְגִיעִים לְשָׁשִׁים פְּעַם – כֹּל
שָׁשִׁים זֶה שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אַפְסִים,
כֹּל שָׁשִׁים כְּשֶׁמְכִפִּילִים אֶת
הַשְׁתַּיִם בְּשָׁשִׁים, אִז שָׁשִׁים
[הַכְּפִלוֹת] רֵאשׁוֹנוֹת זֶה שְׁמוֹנֶה
עֶשְׂרֵה אַפְסִים, זֶה נִקְרָא טְרִילִיּוֹן
[24].

אחרי שָׁשִׁים יֵשׁ מֵאָה עֶשְׂרִים, אִז
זֶה כְּכֹר עוֹד שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה,
זֶה בְּדִיּוֹק שְׁלוֹשִׁים וְשֵׁבַע אַפְסִים,

מראי מקומות והערות

יודעים לירות, במקום לירות באף הם יורים
באזן. הם צריכים ללמוד אותם, שובו בנים,
לעשות להם קורס.

אצל האמריקאים הם לא מגיעים²⁴
לטריליון, [כי טריליון האמריקאי זה אלף
מיליארד, וטריליון שלנו זה מיליארד
מיליארד], הם לא יודעים לספר. הם גם לא

[בְּגִימַטְרִיא] בְּדִיּוֹק שְׂאוּל.

זֶה כָּל הַתְּכָלִית שֶׁל שְׂאוּל, אִם הוּא לֹא עָשָׂה אֶת הַתְּכָלִית שְׁלוֹ אִז "שְׂאוּל בְּאַחַת וְעֵלְתָהּ לוֹ, דָּוִד בְּשֵׁתִים וְלֹא עֵלְתָהּ לוֹ"²⁵. כִּי זֶה הָיָה כָּל הַתְּכָלִית, בְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָאתָ! לְהַכְרִית אֶת אֲנָג - שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעֵי (אֲבָל שׁוֹבוּ בָּנִים לֹא יוֹדְעִים אֶת הַחֻשְׁבוֹן הַזֶּה, אִז שְׁיִלְמָדוּ אֶת זֶה בְּגוֹן יְלָדִים. תִּלְךָ לְגוֹן יְלָדִים תִּלְמָד אֶת זֶה אִיךָ עוֹשִׂים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעֵי, אִז הַצְעָתִי הַצָּעָה אַחַת - שְׁבַע וְל"ג בְּעֶמֶר. שְׁבַע וְל"ג זֶה עוֹד שְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעֵי, זֶה הַצָּעָה שְׁלִי. אֲבָל כָּל אֶחָד יִכּוֹל לִבְחֹר אֶת הַהַצָּעָה שְׁלוֹ).

אֲבָל אֲצֵל דָּוִד הוּא בָּא לְהַרְגֵּ אֶת גְּלִית, זֶה כָּל הַתְּכָלִית שְׁלוֹ. לְכֵן הוּא שׁוֹאֵל "מִדַּת יָמֵי מָה הִיא" מִי הַקְּלִפָּה שְׁלִי? אֶת מִי בָּאתִי לְכָלוֹת, [הִי] אָמַר [לוֹ] בָּאתִי לְכָלוֹת אֶת גְּלִית. "מִדַּת" זֶה גְּלִית - אַרְבַּע מֵאוֹת אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע, [גְּלִית גִּימַטְרִיא -] אַרְבַּע מֵאוֹת

זֶה הָיָה הַכּוֹנֵה שֶׁל רִבְקָה לְבַטֵּל אֶת קְלֶפֶת עֲשׂוֹ מְהֵעוֹלָם. שְׁדוּד כְּתוּב "מִדַּת יָמֵי מָה הִיא" (תְּהִלִּים ל"ט ה') מִדַּת יָמֵי זֶה גְּלִית, כִּי שְׂאוּל הָיָה צָרִיף לְהַכְרִית אֶת אֲנָג, זֶה הָיָה כָּל הַתְּכָלִית שְׁלוֹ, אָדָם יֵשׁ לוֹ תְּכָלִית מְסֻיָּמָת אִם הוּא [לֹא] עוֹשֶׂה אוֹתָהּ, אִז מְעִיפִים אוֹתוֹ מִהַמְּלָכוֹת, וְזֶה קָרָה לְשְׂאוּל שְׁכָל הַתְּכָלִית שְׁלוֹ זֶה הָיָה לְהַכְרִית אֶת אֲנָג.

אֲנָג זֶה גִימַטְרִיא שְׂאוּל. (אֲנָג זֶה שְׁבַע וְכַמָּה זֶה שְׂאוּל? שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעֵי, אִז לְשִׁבְעֵי מוֹסִיפִים שְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעֵי, זֶה ל"ג בְּעֶמֶר - שְׁבַע עִם ל"ג בְּעֶמֶר זֶה שְׂאוּל בְּדִיּוֹק). אִז אִיךָ זֶה יוֹצֵא אֲנָג שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים וְשִׁבְעֵי? כִּי [אֲנָג] מְלֶךְ - כַּמָּה זֶה מְלֶךְ? תְּשַׁעִים. כַּמָּה זֶה תְּשַׁעִים וְעוֹד שְׁבַע? תְּשַׁעִים וְשִׁבְעֵי. וְכַמָּה זֶה עֲמֶלֶק? זֶה כָּבֵר אֶתָּה לֹא יוֹדֵעַ. מֵאֲתִים אַרְבָּעִים וְעוֹד תְּשַׁעִים שְׁבַע שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעֵי. [יוֹצֵא שְׁ-אֲנָג מְלֶךְ עֲמֶלֶק] זֶה

מוראי מקומות והערות

מַעֲשֶׂה דְאֲנָג וְהָא אִיכָא מַעֲשֶׂה דְנוּב עִיר הַכְּהֻנִים אֲמַעֲשֶׂה דְאֲנָג כְּתִיב נַחֲמֹתִי כִי הַמְּלֻכְתִּי אֶת שְׂאוּל לְמֶלֶךְ דָּוִד בְּשֵׁתִים מֵאִי נִינְהוּ דְאוּרְיָה וְדִהֶסְתָּהּ.

יומא כ"ב ע"ב²⁵
אָמַר רַב הוֹנָא כַּמָּה לֹא חָלִי וְלֹא מְרָגִישׁ גְּבֵרָא דְמָרִיָּה סִיְעִיָּה שְׂאוּל בְּאַחַת וְעֵלְתָהּ לוֹ דָּוִד בְּשֵׁתִים וְלֹא עֵלְתָהּ לוֹ שְׂאוּל בְּאַחַת מֵאִי הִיא

שש. אז כל פעם צריך להכפיל
שלוש נקודה ארבע עשרה.

המהרי"ט אומר זה נקרא שלוש
ושביעית. כל זה
המהרי"ט מסביר בתשובה ו'
ואחרי זה נשאר לנו להוציא
שרש מבית סאתים. "חצר
המשפן" כמה זה חצר המשפן?
חמשים על מאה, כמה זה
חמשים על מאה, חמשת אלפים.
כמה זה שרש? שבעים ושירים.
שבעים וארבע טפחים.

כל זה כל בת צריכה ללמד את
זה. יש לה עכשו ארבעים יום
ללמד את זה להתקבל לסמינר
של הרבנית שטרן - חנה שטרן.
גם ידידות גם משכנתיד. כל בת
צריכה להיות גם מנהלת וגם
מורה. וחויי מזה ללמד כל יום
פרק ביהושע, פרק בשמואל
ופרק בשופטים.

ארבעים שלוש - עם הכולל. (הוא
למד בפולל, בפולל שלנו של פולל הוראה
הוא היה לומד...), אז לכן גלית עם
הכולל זה בדיוק גימטריא
"מדת" ארבע מאות ארבעים
וארבע. שזה צריכים לכוון
בקריאת שמע ב"ה' אהד". "ה'
אהד" בד' מכוונים ל"מדת"
ארבע אלפין, אלף - מאה ואחת
עשרה, שזה ארבע אלפין זה ד'.

אז כל בת צריכה לדעת שהיא
צריכה לדעת את כל
החשבונות. ובחור לומד את זה
בסכה ובעירובין שהרחב זה פי
שלוש, אבל שלוש נקודה ארבע
עשרה. כלומר: אם זה עשר זה
שלושים נקודה ארבע, אם זה
עשרים זה ששים ושתיים נקודה
שמונה, אז זה שלשים אז זה
תשעים וארבע נקודה שתיים. ואז
זה ארבעים אז זה שתיים עשרה -
זה מאה עשרים וחמש נקודה

שבת פנחס

את החשבון זה $2*2*2$ [מאה
פעמים] זה 30 אפסים כי כל עשר
פעמים שמכפילים זה 3 אפסים
אז 30 פעמים זה עשר אפסים,

שיעור אחרי התפילה

יואב חילק ארטיקים, כי מי
שמחלק ארטיקים זוכה
לאלף מליארד טריליון, עשינו

וגלנט הם רשעים אבל עכשיו הם מייצגים את ישראל, מי שהולך לנגדם נכנס להגדרה של עמלק.

גם ביידן, כי כל פעם שהוא דיבר על ישראל [לרעה], הוא התחיל להתבלבל ה' הופך לו את כל המילים, כמו בלעם. כי במקום זלינסקי נשיא אוקראינה, הוא אומר פוטיין נשיא אוקראינה. הוא סנילי גמור, עכשיו בבחירות החביאו אותו שלא ידבר, שלא יראו את זה, כל פעם היה סיבה שלא ייצא, בהתחלה אמרו קורונה, שאסור לו לצאת לציבור.

[עכשיו] אנגליה הודיע שהיא תתמוך בהאג נגד ישראל, האנגלים זה הוונדלים]. זה הכל עמלק. שוויץ זה עמלק, גם הולנד, כי הם בהתחלה כבשו את צפון אפריקה, והולנד ואנגליה הם כולם אוכלי אדם, היום קוראים לזה ברברים, קניבלים, אידימאקס.

כמו עם אודליה שתפסו אותה אידימאקס, אמרו שיאכלו אותה, כי היה להם מידע שזה

60 זה 20 אפסים, 120 זה 40 אפסים.

(שאלו) את הרב למה הרב ממשיך לחשב אחרי מאה, שהרי אצל יואב זה הגיע רק עד מאה? הרב ענה: כי אצל שובו בנים מגיעים עד 240 (גימ' עמלק) זה 72 אפסים, שם עב', זה טריליון כפול טריליון 4 פעמים, זה עשר פעמים כד שעיי"ז מכניעים את עשיו ועמלק, כי זה הכד של רבקה.

כי רבקה הייתה צריכה להכניע את עשיו, הוא היה בתוך הגוף שלה. אז אצל רבקה כתוב 9 פעמים כד, אבל אם היא הייתה עושה עוד תנועה אחת עם הכד אז היה 10 פעמים כד, היא הייתה מכניעה את עשיו לגמרי.

כל העניין של רבקה זה להכניע את עשיו, כי עשיו זה עמלק, גם היום זה עמלק, עכשיו קמלה אריס [המועמדת לנשיאות ארצות הברית], זה עמלק, היא אמרה שזה לא בסדר מה שעושים בעזה, רק מה שעושים [רע] ליהודים זה בסדר. עכשיו קמלה אריס דיברה נגד ביבי וגלנט, אז אפילו שביבי

ביום ראשון הרב נסע לאריה דרעי לנחם אותו, (אני מבקש סליחה שלא ביקשתי רשות ולא קראתי לכם...), הלכנו לנחם את אריה דרעי ויהודה דרעי, כי הוא עזר לי בכלא 'אשל אברהם', בבאר שבע, הייתי שם חודש שלם, כי נחתנו ביג' תמוז, והינו שם מ-ט"ו תמוז עד טו' באב, הייתי שם חודש שלם, הייתה לי שם קומה שלימה, עם מקלחות חמות, אפילו כאן בבית אין מקלחות כאלה, ואוכל טוב, הייתי רוצה לחזור לשם, אישתי לא מסכימה לי, היה לי ממש גן עדן. כל זה היה ביג' תמוז.

כי ביג' תמוז נולד נחמן רייכר. אני היום בן 85 [בע"ה] זה היה בתש"ס, התכופפתי, פתאום שמעו פיצוץ, וזה לי חוליה בגב.

השבוע היינו צריכים לנסוע לבית חולים, אבל לא יכולנו לצאת, כל מה שהרופאים מטפלים, הולך ברבע שעה הזאת, אז אין למה לנסוע. היינו בבית חולים, היינו בפוריה, רצו שאשאר גם לשבת, כי אמרו שהריאה לא עובדת, עכשיו צריך לקחת לרב דם כל שבוע. (לוקחים לרב קערות של דם, אני לא

בשר מיוחד, הם עשו DNA, בדרך הם פתאום ראו את הבעש"ט אמרו וואו עוד מאה קילו בשר. אחרי זה הם ראו את ר' הירש, וואו, רב' הירש, פתאום הגיעה כרכרה מזהב, הם היו בטוחים שזה מה FBI או CIA כי היה להם פלאפונים, כנראה כשרים. אז הם כולם ברחו אז הוא מלא להם את כל האניה בזהב, זה היה אליהו הנביא, זה הסיפור שמספרים בשביעי של פסח.

ליקוט דבורים במשך התפילה

עכשיו הרחיבו את האולם, בינתים זה האולם עד ר"ח אלול שנבנה פה בניין אלף קומות, מאה מקוואות בכל קומה, כל שעה יטבלו במיקוה. כולם צריכים להגיד צ' אמנים, ד' קדושות, היום יש 3 קדושות ובא לציון זה ארבע, ביחד זה צדיק. היום נסיים את התפילה ב, 8 עד 7 וחצי אפשר לסיים את כל הש"ס, ר' חיים קנייבסקי (זצ"ל) סיים בלילה אחד את כל בבא בתרא. צריך ללמוד דף יומי בבא בתרא, (אה אתם שובו בנים אתם נגד בבא בתרא רק בבא קמא).

כי זה באמת זה 3.14 קוראים לזה שלוש ושביעית. צריך ללמוד את כל זה איך מוצאים שורש מחצר המשכן, כי זה מאה כפול חמישים זה 5000, השורש זה 70 אמה ושני שלישי. אתה היית בתיכון למדת את זה?

אמרו לרב שיש יריות משכם לכיוון המצפה, ואמר לרב שאולי הצבא מעודד את זה כדי שלא יבואו, והרב אמר: שהכל הצבא עושה בכוונה, כנראה שמישהו ממך את זה.

הכל זה כסף, כל התביעה בהאג זה כסף, איראן שלימה להם מיליארד דולר והם עשו את בתביעה, ²⁶ את כל הרדיפות שהמדינה רודפת את הרבנים, גם מה שרדפו אותי והכניסו אותי לכלא זה איראן וחאמס והחולקים מממנים את זה, כי הם יודעים שהכל תלוי בזה.

יודע איך אתה נותן להם... אתה צריך לעמוד בדרך לא לתת לו להיכנס, הוא לוקח לי כל פעם את הדם לבדיקות).

אז הלכנו לנחם, נסענו 6 שעות, שעתיים וחצי הלוך, חצי שעה היינו שם, שעתיים וחצי חזור בפקקים. אז נסענו 6 שעות בלי אוכל בלי שתיה בלי שירותים, אז שהגענו עכבו אותי עוד רבע שעה. אני מבקש סליחה שאני אומר לכם אבל הרב הוא [בכל אופן] כמעט בן 90, אז נכון שהצדיק הוא תמיד כמו ילד בן 9, אבל צריך להוסיף את האפס.

כמו שאמרנו שצריך להוסיף אפסים. כמו החישוב של יואב שעושים 2*2 מאה פעמים, זה אלף מיליארד טריליון, (הרב עשה את החשבון בזריזות), אז עכשיו עשינו את כל החישוב בכמה שניות, זה כתוב הכל במהרי"ק חלק ב' סימן ו'. גם את כל החשבונות של העיגול אז כתוב שזה שלוש, אז עשר זה שלושים, אבל זה לא דק,

מראי מקומות והערות

²⁶ על פשעי מלחמה בעזה, ובסוף המפלגה הזו לראשונה הפסידה בבחירות, אבל התביעה ממשיכה ומדינות נוספות הצטרפו).

²⁶ (איראן שילמה למפלגת השלטון בדרום אפריקה שהיה לה בחירות ולא היה לה מימון מיליארד דולר לקמפיין בתנאי שתגיש תביעה בהאג נגד ישראל

והתקדשתם

להלחם בתאוזה הידועה – רק ע"י גמרא וקצות החושן

יש פה לצחוק? ה' אָמַר לָהּ לָמָּה אָתָּה צוֹחֶקֶת, היא אומרת שהיא לא צוֹחֶקֶת. מה היא מתוכחת עם שמואל אייזיק, עם מי את מתוכחת... מתוכחת עם ה'.

אָלָא שרה אומרת לא צחקתי, אני בכיתי, אני בכיתי, אני רק בכיתי יומם ולילה. אני בכיתי 24 שעות, אני תשעים שנה בוכה, וְעֵינַי לֹאֶה רכות". רוצה לצאת מהתאוזה הזאת, עכשיו אתה מחזיר לי אותה? מה? עכשיו יורד לי 90 שנה? תשעים שנה של עובדת במכרות עבודה פרוץ, אני יהיה ילדה בת שתים עשרה! מה קורה כאן?! מה רוצים מהחיים שלי?

אוֹמַר ה'קדושת יום טוב' אין ברירה, כל עוד שיש התאוזה הזאת [כל אחד צריך להלחם] בתאוזה הזאת. נשים גברים, ערבים, ערביות כולם. ערביות הולכות כלם מכסות. יודעות שאסור ללכת מגלה, שהגוף

כי כל הענין שלא יהיה התאוזה הזאת בכלל. "לא תגשו אל אשה" בכלל אין לה את התאוזה הזאת. היא בכלל "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי" – בגלל חטא אדם הראשון, כי נפלנו לתאוזה הנוראה הזאת, כי כל ילד שנולד "בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי" – זה הצרור של אביהם, "איש צרור כספו בשקו ויראו, המה ואביהם וייראו". כל העבודה של האדם לבטל את התאוזה הזאת, אדם בא לעולם לבטל את התאוזה הזאת, אדם בא לעולם, כל הגמרא וכל הש"ס וכל קצות החושן, אם אדם לא ילמד את קצות החושן הוא לא יוכל לבטל את התאוזה הזאת. אדם חייב לבטל את התאוזה הזאת. הילדים מסכנים. עוד יש יותר נסיונות. שָׂרָה אמנו רצתה להביא ילד בלי תאוזה. לכן היא צחקה. איך יודעים ששרה אמנו למדה בשובו בנים? איך יודעים? שהיא צחקה, מה היא צוֹחֶקֶת? מה

שֶׁל הָאָדָם זֶה גּוֹף שֶׁל נַחֲשׁ, יוֹדְעוֹת אֵת זֶה, הָעֲרֵבִיּוֹת יוֹדְעוֹת, לָמָּה הִיְהוּדִיּוֹת לֹא יוֹדְעוֹת?

אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְהִלָּחֵם עִם הַתְּאֵוָה הַזֹּאת, וְלִכְנֹן אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל, הַרְמַב"ם אוֹמֵר שְׂזֵה עֲבִירָה הִכִּי חֲמוּרָה מִכָּל הָעֲבֵרוֹת, הַלְכוֹת תְּשׁוּבָה הִלְכָה ד', כִּי אָדָם אוֹמֵר מֵה עֲשִׂיתִי... עֲשִׂיתָ אֶת הָעֲבָרָה הִכִּי גְדוּלָה בַּחַיִּים שְׁלָךְ, אֵל תִּגִּיד מֵה עֲשִׂיתִי תְּבוֹאוּ הַבֵּיתָה, תִּבְכֶּה, תוֹרִיד דְּמָעוֹת, אוֹקִינּוֹסִים שֶׁל דְּמָעוֹת, אוֹקִינּוֹסִים. (באר בשדה קצ"ב).

אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְבַטֵּל אֶת הַתְּאֵוָה הַזֹּאת לְגַמְרִי, שְׁלֹא יִשְׁאָר זְכוֹר מֵהַתְּאֵוָה הַזֹּאת. כָּל זְמַן שִׁישׁ הַתְּאֵוָה הַזֹּאת, אִז כָּל [-] מִתְגַּבֵּר, עֲרֵבִים הוֹלְכִים כְּבוֹר עִם רְעֵלוֹת. בְּאִיסְטָנְבוּל כָּלֵם עִם רְעֵלוֹת, בְּאִיסְטָנְבוּל כָּלֵם עִם רְעֵלוֹת. הוֹלְכִים בְּרַחוּבוֹת עִם רְעֵלוֹת, לֹא מִפְחָדִים מֵאֵף אֶחָד כִּי כְּתוּב בְּחֲנוּךְ דָּף קפ"ח. פְּנִיִם שֶׁל אִשָּׁה שָׁם הִגִּיהֶנּוּ, שָׁם אִתָּה רוּאָה

בנות צלפחד – עשו הכל ע"פ הדיבור

רַבְּנוּ תִּרְאֶה בְּנוֹת צְלָפְחָד יוֹתֵר גְּדוּלוֹת מִמֶּךָ, הֵם לֹא מִתְחַתְּנוֹת עַד שְׁלֹא יִשְׁמְעוּ דְבוּר מִמֶּשׁ. עַד שֶׁהֵם יִשְׁמְעוּ דְבוּר מִשְׁמִים שֶׁהֵם חַיְבוֹת לְהִתְחַתֵּן, הֵם לֹא מוֹכְנוֹת לְהִסִּיחַ דַּעַת שְׁנֵיָה מֵה' יִתְבָּרֵךְ.

עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ מְסִימִים עִם בְּנוֹת צְלָפְחָד, נִגִּיד חֲזַק חֲזַק וְנִתְחַזַּק, כָּלֵם יִצְעֲקוּ 'חֲזַק חֲזַק וְנִתְחַזַּק!'

וְלִכְנֹן בְּזִכּוֹת בְּנוֹת צְלָפְחָד נִכְנָסִים לְאֶרֶץ, כִּי הֵם הָיוּ יוֹתֵר גְּדוּלוֹת מִמֶּשׁ רַבְּנוּ, הַמְדַרְשׁ אוֹמֵר הִיא

אִז הַפְּרָשָׁה מְסִימַת בְּבְנוֹת צְלָפְחָד שֶׁהֵם הָיוּ הִכִּי צְדִיקוֹת, בְּכֻלָּל לֹא רָצוּ לְהִתְחַתֵּן. הֵם אָמְרוּ אֲנַחְנוּ לֹא מִתְחַתְּנוֹת, עַד שֶׁה' יְדַבֵּר אִתָּנוּ - נִקְבַּל דְבוּר. כְּתוּב בַּפְּרָשָׁת פְּנִיחָס, שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה

לָהֶם בַּחֲנִינָה, שְׂיֹתֵר גְּדוּלוֹת מִמֶּשֶׁה רַבְּנּוּ. כִּי הֵם רַק הִלְכוּ עַל פִּי הַדְּבֹר, כָּל מַעֲשֵׂה שְׁלֵהֶם. שֶׁהִתְחַתְּנוּ בְּגִיל אַרְבָּעִים אֶז נִפְקְדוּ, כִּי בְּגִיל אַרְבָּעִים כָּבֵר אִי אֶפְשָׁר לְהַפְקֵד, אֲבָל הֵם נִפְקְדוּ בְּגִיל אַרְבָּעִים. וְעוֹד הָיָה לָהֶם בָּנִים וּבְנֵי בָנִים, וְהֵם קִבְּלוּ נַחְלוֹת. חֲמֵשׁ נַחְלוֹת חֲמֵשׁ חֲלֻקוֹת, שְׁתֵּים וַחֲצִי בְּגוֹלָן בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַמְּזֻרְחִי וּשְׁתֵּים וַחֲצִי בַּמְּעַרְבִי.

"בְּנוֹת צַעֲדָה עָלֵי שׁוֹר" (בְּרֵאשִׁית מ"ט כ"ב), "בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֵּן פֶּרֶת עָלֵי עֵינִי", בּוֹכּוֹת שֶׁהָיָה "פֶּרֶת עָלֵי עֵינִי", הוּא זָכָה לְבְּנוֹת צַעֲדוֹ עָלֵי שׁוֹר, שֶׁהַבְּנוֹת קִבְּלוּ נַחְלָה מִשְׁנֵי עֶבְרֵי הַיַּרְדֵּן. גַּם מִהָעֶבֶר הַמְּזֻרְחִי וְגַם מִהָעֶבֶר הַמְּעַרְבִי, בְּכָל מְקוֹם שְׁתֵּים וַחֲצִי נַחְלוֹת.

כִּי מֹשֶׁה יָדַע שֶׁבֶת יוֹרֶשֶׁת מָה הַשְּׁאֵלָה בְּכֻלָּל! ? וְדָאֵי שֶׁבֶת יוֹרֶשֶׁת, אִם אֵינִי בֵּן אֶז בֶּת יוֹרֶשֶׁת. אֲבָל הַשְּׁאֵלָה הֵיטָה אִם יִקְבְּלוּ חֵלֶק בְּכוֹרָה? כִּמָּה נַחְלוֹת יִקְבְּלוּ בְּאַרְץ? אִם הֵם יוֹרְשׁוֹת אֶת הַחֲלָקִים שֶׁל אֶחָ שְׁלֵהֶם? כִּי הֵם

יִרְשׁוּ אֶת הַנִּכְסִים שֶׁל הַסָּבָא, וְשֶׁל הָאָבָא שֶׁהוּא הַבְּכוֹר, וְגַם שֶׁל אַח שֶׁל הָאָבָא, יַחַד הֵם קִבְּלוּ חֲמֵשׁ נַחְלוֹת. אֶז זֶה הֵיטָה הַשְּׁאֵלָה, כִּמָּה נַחְלוֹת לָתֵת לָהֶם. כִּי וְדָאֵי שֶׁמְגִיעַ לָהֶם יִרְשָׁה, זֶה וְדָאֵי זֶה הַהֲלָכָה. זֶה כָּבֵר לְמַדּוֹ בַּכ"ד נִיסָן, אִיךָ שֶׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם בְּט"ו, בַּכ"א הָיָה שְׁבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח, וּבַכ"ד הָיָה כָּבֵר שֶׁבֶת, כָּבֵר קִבְּלוּ דֵינֵי יִרְשָׁה דֵינִים. כָּל דֵינֵי יִרְשָׁה, שְׂאֵם אֵינִי בֵּן אֶז הַבֶּת יוֹרֶשֶׁת, וְאַחֲרֵי זֶה הָאָבָא, וְאַחֲרֵי זֶה אַחִים וְהָאִחִים שֶׁל הָאָבָא. כָּל דֵינֵי יִרְשָׁה זֶה חֲמֵשׁ דְּקוֹת לְוָמְדִים כָּל דֵינֵי יִרְשָׁה, וְזֶה לְמַדּוֹ מִיַּד בְּשֶׁבֶת הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם. מִשֶּׁה כָּבֵר אָמַר לָהֶם אֶת כָּל הַדֵּינִים. כִּי אִם נִפְטָרִים, אִם מִיִּשְׁהוּ נִפְטָר אֶז צְרִיכִים לְרֶשֶׁת אוֹתוֹ, אֶז מִיַּד שְׂשִׁים רַבּוּא. אֶז בְּנוֹת צַלְפָּחֵד הֵם הַמְּתִיקוּ אֶת הַכָּל כָּבֵר. בְּנוֹת צַלְפָּחֵד שְׂזָה הַסִּיּוּם שֶׁל הַפְּרָשָׁה, הַסִּיּוּם שֶׁל סִפֵּר בַּמִּדְבָּר, הַסִּיּוּם שֶׁל מַסְעֵי, שְׁבוּכּוֹת שֶׁהֵם רָצוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵם הֵיחִידוֹת שֶׁרָצוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כָּלֵם אָמְרוּ "נַתְּנָה רֵאשׁ וְנִשׁוּבָה מִצְרִימָה"

נמחל. כל העונות שהאנשים נכשלו בהם. פי כל העוונות זה אפלו על זדונות אדם הוא אנוס, בכל העוונות בכל החטאים אדם הוא אנוס, כי הוא לא יכול להלחם עם השטן. מי יכול להלחם עם השטן? אפלו מלאכים ירדו לעולם נכשלו. אף לא אמור להלחם עם השטן. אף אדם לא יכול להלחם עם השטן, רק על ידי הצדיק האמת! להלחם עם השטן זה רק על ידי הצדיק שהסליה שלו היא יותר מכל החכמות שבעולם, בסליה יש כל כן הרבה חכמה – בסליה של הצדיק. (שעור מתשפ"ב).

(במדבר י"ד ד') והנשים אמרו [בנות צלפחד], לא! "תנה לנו אחזה..." (במדבר כ"ז ד') רוצים רק את ארץ ישראל, לא רוצים שום דבר! הסתובבנו ארבעים שנה במדבר בלי בתיים, בלי... רק אהלים, עכשו רוצים את ארץ ישראל – "תנה לנו אחזה". אז בזכות הנשים הצדקניות, שדרשו את ארץ ישראל, נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן! ספר במדבר מסים שבפרשת מסעי שהפסוקים האחרונים מדברים על מחלה נעה חגלה תרצה [ומלכה]. למה קראו לה מחלה שבזכותה נמחלו כל

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קדושת
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וּבְרַכָּהּ רֵאשׁוּנָהּ שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה
וְהִרְהַר בְּנוֹכַר לְעֵיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש
חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושים לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע
והתפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, והניכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של וּנְקַדְשִׁיתִי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר.
וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתזונג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאין לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת זונג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין היסורים
שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של וּנְקַדְשִׁיתִי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומוגו הרע.

זהר סוד הריגת ארבעים ושתים תינוקות על ידי אלישע

פקודי רכד, ע"ב עם פידוש

המאור

במאמר הבא מבאר גם רבי יוסי את הפסוק 'כל הנהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' על פי מעשה הילדים שקלל אלישע.

מאמר נוסף כעין המאמר הקודם על הפסוק: 'כל הנהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' וגו'. רבי יוסי פתח קרא באלישע - רבי יוסי פתח גם כן לבאר פסוק זה על פי הפסוק שנאמר באלישע, דבתיב: 'ויעל משם בית אל והוא עולה בדרך' וגומר.

ואומר רבי יוסי: מה שכתוב 'ונערים קמנים', הא אוקמוה - כבר ביארו שהכוונה שילדים אלו מנוערים הוו מפל מלי אוריינתא ומפל פקודי אוריינתא - היו מנוערים וריקים מכל דברי תורה ומכל מצוות התורה, ומה שכתוב 'קמנים', ביארו שהם היו נעירי מתימנותא - קטני אמנה, ואתתיבו בחיובא דהאי עלמא -

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישמה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא ידעך אדת ז זורג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום בם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנוקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעזן חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים

וזהו שכתוב: **וַיִּרְאֵם**, ושואל: **מֵאֵי** - למה רומז הכתוב באומרו **וַיִּרְאֵם**, ומשיב: **אֶסְתַּכַּל בָּהוּ** - שהתבונן בהם אלישע וראה **דְּהָא לִית זְרַעָא מִתְתַקְנָא זְמִין לְנַפְקָא מִנְיֵיהוּ** - שהנה אין זרע מתוקן עתיד לצאת מהם, **וְאוֹקְמוּהָ** - ודבר זה כבר ביארו אותו.

באופן אחר מבאר כי **וַיִּרְאֵם** הוא רמז לכך שראה אלישע ברוח הקודש שהעיבור שלהם היה בליל יום הכפורים.

ביאור אחר במה שכתוב: **וַיִּרְאֵם**, **הָא אוֹקְמוּהָ** - דבר זה ביארו אותו, שראה אלישע ברוח הקודש **דְּאִתְעִבְדוּ בְּלֵילֵיא דְכַפּוּרֵי** - שנעשו ילדים אלה בליל יום הכפורים, כלומר שעברו הוריהם על איסור תשמיש ביום הכפורים, ומזיווג זה נתעברו ילדים אלו, **מִיַּד שְׂרָאָה אֲלִישַׁע כַּךְ, וַיִּקְלָלֵם בְּשֵׁם יי'**.

בדרך אחרת מבאר כי **וַיִּפֶן אַחֲרָיו** הכוונה שבדק אלישע לראות אם יענש על כך שיקלל את הילדים האלה.

ואומר רבי יוסי: **וַרְיָא אִיהוּ בְּהָא קְרָא** - ויש סוד בפסוק זה, כי סוד מה שכתוב: **וַיִּפֶן אַחֲרָיו**, הוא, שאלישע **אֶסְתַּכַּל בָּהוּ** - התבונן בילדים האלו **אֵי יתְעַנְשׁ עֲלֵיהוּ** - אם יענש עליהם כשיקלל אותם, וזהו שכתוב **אַחֲרָיו**, כלומר שבדק אם תפגע בו על ידי זה מידת הדין הנקראת 'אחוריים', **וְאִתְפְּנֵי מֵהָא** - וראה שיהיה פנוי ונקי מעונש עליהם, וזהו שכתוב: **וַיִּפֶן**,

והתחייבו בעונש העולם הזה, **וּבְחַיּוּבָא דְעֵלְמָא דְאֲתֵי** - ובעונש העולם הבא.

יֵצְאוּ מִן הָעִיר הוא רמז לכך שיצאו הילדים האלה מתחת רשות השכינה הנקראת 'עיר'.

ומה שכתוב עליהם כי הם **יֵצְאוּ מִן הָעִיר**, הוא רמז לכך שאלו הילדים **נִפְקוּ מִרְיָא דְמַהֲיִמְנוּתָא** - יצאו מסוד האמונה, דהיינו יצאו מתחת רשות השכינה [מלכות] הנקראת 'עיר', והראיה לפירוש זה כי הנה **פְּתִיב הָכָא** - כתוב כאן: **יֵצְאוּ מִן הָעִיר**, **וּבְתִיב הָתָם** - וכתוב במקום אחר: **וְלֹא אָבֵא בְּעִיר**, שסוד הפסוק הוא שהקדוש ברוך הוא [תפארת] אומר שלא יבוא להתייחד עם המלכות הנקראת 'עיר'.

וַיִּפֶן אַחֲרָיו הוא רמז שבדק אלישע אם עתידים הילדים האלה לחזור בתשובה.

ועוד בדק אלישע, אולי ראוי שלא להענישם, שמא יחזרו בתשובה או יצא מהם זרע כשר, וראה שגם זה אינו, וזהו שכתוב: **וַיִּפֶן אַחֲרָיו וַיִּרְאֵם**, פירושו: **וַיִּפֶן אַחֲרָיו**, **דְּאֶסְתַּכַּל לְאַחֲרָא** - שהסתכל אלישע לאחוריו לראות **אֵי יתְהַרְוֵן בְּתוּבָתָא** - אם הם יחזרו בתשובה **וְאִם לֹא** - ואם לא יחזרו בתשובה.

וַיִּרְאֵם הוא רמז לכך שראה אלישע שלא עתיד לצאת מהם זרע כשר.

וגם ראה שלא עתיד לצאת מהם זרע כשר שבשבילו ראוי שלא לאבדם,

וְדוּגְמָא לְדַבְרֵי כְּמָה דְּאֵת אָמַר - כמו שנאמר: 'וַיִּפֶן אַחֲרָיו', ופירושו בזה דְּאֵתְפְּנֵי מְצַרְעֵתִיהּ - שנפנה מצרעתו, כלומר התרפא מצרעתו, אִנְּפֵי אָמַר - אף כאן אצל אלישע מה שנאמר 'וַיִּפֶן', פירושו כי ראה אלישע שהוא אֵתְפְּנֵי מְעוֹנְשָׂא דְּלֵהוֹן - פנוי ונקי מעונש עליהם אם יקלל אותם שימותו.

מקשה למה נאמר 'וַתִּצְאָנָה שְׁתֵּים דְּבִים', ש'שתים' לשון נקבה, וְדְבִים לשון זכר.

ואז התקיימה קללת אלישע, כמו שכתוב: 'וַתִּצְאָנָה שְׁתֵּים דְּבִים מִן הַיַּעַר'. ומקשה: למה נאמר 'שְׁתֵּים דְּבִים' בלשון נקבה, 'שְׁנַיִם דְּבִים' מְפָעִי לִיָּהּ - היה צריך לומר 'שְׁנַיִם דּוּבִים', בלשון זכר, כי 'דְּבִים' הוא לשון זכר, ואם כן מֵאֵי - למה נאמר 'שְׁתֵּים דְּבִים'.

ועוד מבאר באופן אחרי מה שכתוב: 'וַיִּרְאֵם', שפירושו שראה ברוח הקודש דהוּוּ קְנִימִין לְכַתֵּר לְמַעְבַּד כְּמָה בְּיַשְׁרָאֵל - שהיו ילדים אלה עתידים לעשות כמה רעות בישראל, ואדרבא אם לא יקלל אותם ויבער את הקוצים מן הכרם יענש, ועל כן קילל אותם.

משיב כי היו שם שתי דובים נקבות עם שני בניהם.

וסוד מה שכתוב: 'וַיִּפֶן אַחֲרָיו', הוא כְּמָה דְּאֵת אָמַר - כמו שנאמר אצל אשת לוט: 'וַתִּפֹּט אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו', ומבאר: מֵאֵי - מה פירושו 'מֵאַחֲרָיו' שנאמר אצל אשת לוט, מֵאַחֲרָיו שְׁכִינְתָּא, כלומר שהיא התכוונה במלאך המשחית העומד באחורי השכינה, אִנְּפֵי אָמַר - אף כאן אצל אלישע, מה שנאמר: 'וַיִּפֶן אַחֲרָיו', פירושו שאלישע אִסְתַּבֵּל מֵאַחֲרָיו

ומשיב: נִזְכָּרִין הוּוּ - דובים אלו היו שתי נקבות, וּבְנֵיהוּ - ובניהם עמהם, ועל כן נאמר 'שְׁתֵּים' על שתי הנקבות, וְדְבִים' על שני בניהם הזכרים.

סוד 'וַיִּפֶן אַחֲרָיו' שנאמר אצל אלישע הוא כענין 'וַתִּפֹּט אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו' שנאמר אצל אשת לוט, שהוא רמז לסטרא אחרא.

ואז נאמר: 'וַתִּבְקַעְנָה מֵהֶם אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם יְלָדִים', הָא אִנְּפֵי מוּהָ - וכבר ביארו דבר זה, שארבעים ושנים ילדים אלו שנענשו, היה זה לְקַבֵּל קְרַבְנֵי דְּבִלְק - כנגד ארבעים ושנים קרבנות של בלק.

והוא רמז לסטרא אחרא.

קדושת הברשה

בנות צלפחד היו רק רוקדות לה'

ולכן נעה כתובה בפרשה הזאת האחרונה [כפי סדר לדתם של בנות צלפחד], אבל [בפרשת] פנחס נעה היא השניה - נעה ומחלה ראו שונות [שלא כסדר] כי הם רק שרות ומחוללות עשרים וארבע שעות.

מחלה נעה חגלה מלכה ותרצה כי הם היו כל היום רק רוקדות, מחלה שמחוללת במחולות אז על ידי זה נמחלו כל עונות הדור, ועל ידי זה נכנסו לארץ ישראל ובזכות זה נכנסו כלם לגן עדן.

קראו להם מחלה נעה חגלה תרצה ומלכה, ולמה קראו לה מחלה? כי כל היום היא רק מחוללת ורוקדת רק מחוללת לא הפסיקה לרקד שניה, קראו לה מחלה וה' מחל את כל העונות של אותו הדור, ובזכותה כלם נכנסו לארץ ישראל. (שעור מתשפ"ג).

כי מחלה נעה חגלה, ומלכה ותרצה הם שלשתם היו רק רוקדות כל החמשה היו רק רוקדות, מחלה מחולות, מלכה שמלכה [על יצרה], ותרצה שרק רוצה את ה'.

פרשת מטות מסעי זה סיום התורה, מיד אחרי שבע עשרה בתמוז אנו מסיימים את החמשה חמשי תורה, כי [חומש] דברים זה רק חזרות, זה הספורים של הנסים והנפלאות - קריעת ים סוף ובמדבר, והמן והשלו וענגי כבוד. מספרים לנו את כל ההיסטוריה ונם הנסים שיהיו לנו בכל יום ובכל רגע, כל שניה זה נסים חדשים, ספר דברים צריכים לקרא אותו כל שבת כי זה הכל נסים ונפלאות כל מי שקורא ספר דברים אז יהיה לו לדות קלות ושדוכים, ורפואות וכל הישועות.

קדושת הגזדיקים

היה מוציא את הגז'וקים' לכל אחד

אהרון הכהן – א' אב

אדם חושב לעשות אמונים על אשתו... והאשה, יש לה גז'וקים אחרים, אז מתי יוצאים הגז'וקים? במלכה מלכה! במלכה מלכה ששירים את "אליהו הנביא" ואת כל הזמירות, בכל הזמירות – יוצאים הגז'וקים מהראש, פשוט כפשוטו, זה המלכה מלכה מסגל לישור את השכל, זה מוציא את הגז'וקים מהראש.

כל אחד נולד עם המון גז'וקים, כי אדם [אם] לא מנקים את הדידה מהגז'וקים אז הם נכנסים בראש בסוף, אדם צריך לנקות את הדידה שלא יהיה גז'וקים בדידה, אם לא – הגז'וקים יכנסו למח (עין ספר המדות אהבה חלק שני אות ב'), אז במלכה מלכה זורקים את כל הגז'וקים. לכן צריכים לבא למלכה מלכה, לשיר, לבא הביתה, לשיר שירים. (שעור מתשפ"ג).

כתוב שהיו שמונים אלף ילדים בשם "אהרן", כתוב במסכת פלה פרק ג' שהיה שמונים אלף ילדים בשם "אהרן", כי כל אמן נתנה לילד את השם "אהרן", כי אהרן עשה את השלום בית, כי לכל אחד יש גז'וקים בראש ואהרן היה מוציא את הגז'וקים, היה עושה מלכה מלכה ומוציא את הגז'וקים מהראשים של האנשים, [ועושה שלום בית, והמשפחות שעשה בהם שלום בית קראו לבנם אהרון].

למה איש ואשה רבים? או שהוא חושב שהוא יתאמן עליה, והיא אומרת: תלך למכון כשר – מה אתה מתאמן עלי? אני אין לי כסף למכון כשר, אז טוב, אז תקנה לך קפיצים כאלה, תעשה אמונים, לא עלי.

מילתא דבר יהותא

6: לדני היו – 100 סוכריות, הוא אכל 70 – מה יש לדני? 'סוכרת'!

7: *דפיקות בדלת* מי זה? – פיצה! מה אתה דופק יא כוכב?! אתה משפחה!

8: להכיר אשה שויה לה יום הולדת לפני שבוע – זה כמו לקנות רכב עם טסט לשנה...

9: המתכון לזוגיות טובה, הוא לדעת: מתי לשתוק – ומתי לא לדבר...!

10: מכירים את זה? שאתם פוגשים את השכן שלכם, ואתה אומר לו: "מה קורה?" והוא עונה לך: "מה הולך?" ושניכם הולכים – בלי לדעת 'מה קורה' ומה הולך'...!

1: שיא עולמי! 'הנייה', הוא היחיד שזכה לראות גם את נשיא איראן החדש, וגם את נשיא איראן הקודם – בתוך פחות מיממה...

2: מבזק! יאיר לפיד, הותקף ע"י החיידק הטורף 'אמבה' אוכלת המח – והיא מתה מרעב...

3: אני רוצה לעלות לשמש, לתת לה 'אקמול' – שירד לה החום...!

4: כשמתלבטים, חשוב להתייעץ עם כמה שיותר אנשים. כך גדל הסיכוי שמישהו יגיד לך – בדיוק את מה שרצית לשמוע...

5: לא צריך לעשות מעשים טובים, רק כשאחרים רואים. אפשר גם – לצלם, ולהראות להם אחר כך...!

קדושת הצדיקים

הצדיק – הוא מנשים את האדם

בריא ושלם כמו שמשון הגבור. כלב היה רואה ואינו נראה, כלב ראה את הכל, היה רואה ואינו נראה, [שם נאמר:] "ותקח האשה את שני האנשים ותצפנו" (יהושע ב, ד), כתוב ותצפנו זה היה כלב [שרחב הצפינה את כלב, אבל את פנחס לא הייתה צריכה להצפין שהיה רואה ואינו נראה לפי שיטה זו].

אז הצדיק נותן לנו כאלה מלבושים שאנחנו רואים ואינם נראים, לא רואים אותנו, אנחנו שקופים לגמרי ולכלם יהיה רפואה שלמה במהרה בימינו אמן. (מעלות הצדיקים).

כל מה שאדם יעשה (- בעבודת ה') מיום לדתו עד מאה ועשרים לא יספיקו אפלו להקבל פה, "כל עמל האדם לפיהו" (קהלת ו, ז), אומר המודש רבה פרשה ד' ויקרא שקל המצוות שאדם עושה כל החיים זה לא מספיק שיהיה לו נשימה אחת טבעית, שלא יחברו אותו לחמצן ולכלי נשימה. רק הצדיק יכול לתת לאדם את המלבושים, את הזכויות, שיהיה לו זכות לנשום מאה עשרים שנה לבד בלי מכשירים, בלי שום דבר ושהוא יהיה

היציאה לילדים

כשהילד נהיה בגיל ארבע עשרה, הילד של הרב התחיל להתפלל [מעצמו]. והילד שלו (- של הקצב) יצא החוצה. אז הוא בא לרב הוא אמר אני לא מבין אני מרביץ לילד שלי, מכה אותו, ובסוף הוא נשאר בחוץ הילד שלך בכלל לא התיחסת אליו, לא שמת לב מה שהוא עושה, ואני רואה שהוא מתפלל שמונה עשרה, שעה שעתיים. הוא [הרב] אומר ל[קצב]: הילד עושה מה שהאבא עושה! אתה בחוץ, גם הילד בחוץ! אני בפנים, גם הילד בפנים!

הילד הולך אחרי האבא, אם האבא מתפלל האבא לומד, אז הילד גם כן לומד, הוא [האבא] לא צריך לשבת בבית, לבשל עם אשתו ולרדוף כלים עם אשתו... ובאותו זמן הוא יכול ללמד עשרה דפי גמרא, כל כתובות אפשר לגמור את זה תוך שבוע, זה הכל ספורים. (שעור מתשפ"ג).

חינוך ילדים – זה רק 'דוגמא אישית'

הילד, אם אתה יושב ולומד הילד גם לומד! הילד עושה מה שהאבא עושה. אפלו שהוא לא רואה את האבא שלו, אם האבא רק יושב ולומד גם הילד יושב ולומד, הילד עושה מה שהאבא.

כמו שהיה [סיפור] זה היה בעלונים של פרשת השבוע, שהיה קצב אחד, והקצב היה מרביץ לילד שלו שייכנס [לבית הכנסת, בעוד ש] הקצב עצמו היה יושב בחוץ מדבר את כל הפוליטיקות, את כל הדברים הבטלים, מה קורה עכשו באוקראינה מה קורה עכשו פה... מה קורה שם... והילד מקבל סטירות להכנס לבית כנסת, מה אתה יוצא החוצה והבן של הרב היה רודף אחרי חתולים. תמיד היו אומרים לו, אתה רודף אחרי חתולים היו אומרים לו, הוא [הרב] של בית הכנסת ענה לאלו שבאו להעיר על בנו:] מה זה עגן שלכם... בקצור,

קדושת הבית

לעתיד לבוא יראו – שהנשים יותר הגברים

"אשה... עטרת בעלה" (משלי י"ב ד') כתוב בהיכל הברכה בכל היכל הברכה שלעתיד לבוא יראו שהנשים יותר מהגברים שהנשים יותר בתמימות יותר מתפללות כל יום גמרות ספר תהלים. האיש במקום זה הוא גומר שתי בקבוקי שמפניה שתי בקבוקי ויסקי ושתי בקבוקי וודקא. ובאותו זמן שהאשה גמרה את כל הספר תהלים, אז הוא כבר גמר שש בקבוקים. (שעור מתשפ"ב).

כי דבורה היתה הצדיק האמת היא היתה הצדיק. כי גם אשה יכולה להיות הצדיק, זה לא משנה איש ואשה. אליהו הנביא נשבע בפרק ט' שאין הבדל בין איש ואשה אין שום הבדל זה רק דמיונות אנשים אומרים האשה אולי היא סוג ב' אולי היא ככה זה רק זה הכל שטויות אשה היא סוג א' היא להפך

קדושת ההורה

בעשרים [לשש], היום אנחנו כבר יום חמישי, עשרים לשש. היה כבר חמש שלושים ואחד, כבר זה נהיה [שלושים] ותשע דקות, הנץ מתאחר היום, מתקצר כבר. חמשה עשר באב, צריכים כבר ללמד בלילות, הלילות מתארכים. אז הרבה אומר גמרא ש"ס כפשוטו, הרבה אומר רק גמרא ש"ס, רק זה, וזה יציל מהנחש

—

כי פעם כל אחד ידע להחיות מתים, כל אחד. "קטן שבכם יכול להחיות מתים", [כך אמר] אנטונינוס, אנטונינוס קיסר הוא היה כמו בידן כמו טראמפ כמו פוטין, הוא כבש את כל העולם, הוא כבש את כל העולם. אז הוא עשה מנהרה, הוא לא ותר ללמד עם גמרא עם רבי, הרבה אומר דבר ראשון זה ללמד גמרא, זה דבר ראשון. (שעור מתשפ"ג).

ברסלב – דבר ראשון ללמוד גמרא

כי בברסלב היה המון משפיעים, היום יש כבר אלף משפיעים כן רבו, אבל לא יודעים מה זה ברסלב. ברסלב זה ללמד תלמוד בבלי, ללמד גמרא כתוב בלקוטי מוהר"ן ללמד גמרא כפשוטו. יש כאלה אומרים להגיד הרבה תהלים הרבה לקוטי הלכות, הכל דברים נפלאים. אבל זה, רבינו לא אמר את זה, רבינו אמר ללמד גמרא! "קומי רגי בלילה" (איכה ב יט) – גמרא ש"ס. אתה יכול להגיד גמרא זה לקוטי הלכות, אפשר להסביר. רבינו אומר לא, גמרא זה ש"ס.

מקבל דעת רק על ידי גמרא, אדם צריך ללמד הרבה גמרא להתחיל בחמש בבקר כבר אתם מתחילים הודו, היום כבר בעשרים [לשש], 5:40 - הגן החמה] זה כל יום זה נדחה בדקה, עכשו כל יומים בדקה, עוד מעט יהיה כל יום בדקה, עכשו כל יומים בדקה שבת כבר יהיה

קדושת המידות

לקוממיות, בקוממיות היינו אצל אחי (-) ר' יוחזקאל) שם סידרו להם, אחד נתן להם ביתן שלם, קראוון שלם, הם היו ששה חברה, וכל היום היינו בשדות שם בקוממיות, בשדות, שדות בלי סוף של ק"מ, אתה הולך בשדות אתה רואה פרדסים, הכל.

העיקר זה שעה התבודדות כל יום! אתה עושה שעה התבודדות, אתה לא מפסיק להתבודד, אתה לא יכול לצאת מהשדה בכלל, זה כזה תענוג להיות בשדה, אתה לא יכול לצאת מהשדה מרוב תענוג, מרוב אושר, הרבה אומר הייתי טועם טעם עולם הבא כל פסיעה ופסיעה, טעם עולם הבא! (שעור מתשפ"ג).

התענוג הכי גדול – להתבודד בשדה

אתה עושה שעה התבודדות, אתה רואה את ה' פנים בפנים, אתה ראת את ה' פנים בפנים, ממש יכולת לראות את ה' ממש עין בעין.

דוד בן עמי הוא שר את אומר בשבחין, הוא הזמר הכי גדול, הוא היה בקאמרי הוא היה בבימה והוא חזר בתשובה דרך רחל בולטון ויצחק גינבורג ואחרי זה הוא החליט שהוא רוצה התבודדות אז זה היה שלום ארוש, אז הם חזרו, אז הוא הביא את כולם לשובו בנים, והם כולם גרו בישיבת ברסלב, ור' שמעון ברגשטיין קיבל אותם בעזרת ה', וככה הם היו שלושה חודשים, אחרי זה לקחתי אותם

בטוח שלממציא
האוטובוס יהיה מקום
בגן עדן, אבל בעמידה.

ואתם יודעים כמה העדה הזו רגישה למחירים

תימן בהלם: "שילמנו את המחיר היקר
בהיסטוריה על הרג ישראלי אחד"

הרכב

הנהג

החלום שלי

נראה כמו בית של זוג, שהתגרשו
והתחלקו חצי חצי ברכוש..

התקציב שלי

בנילום: אחד שלא זוכר מה הוא אמר ואחד שאין לו
מושג מה הוא אמר

סטיקר טוב לרכב
בפקק.
מודה, אני לפניך.

רק מזכיר שעדיין לא
התירו אותך
של מחמד דף.

ליברמן: אמרתי 48
שעות, אבל לא
אמרתי מתי הן
מתחילות.

מעבשין יש להרדים שני בריחות.
או ללכת ולבוא ואז לכלא או ישר
לכלא
מה עדיף 🤔

מאז ומעולם אהב
עם ישראל מבצעי
חיסול 1+1.

החיזוק היומי

♦ הילד תלוי באמא ♦

אנשים אומרים:
למה הילד מוריד את הפאות?
למה הילד מוריד את הפאות??-
כי האמא לא מתפללת,
אז הוא גם כן!
הילד הוא 'רובוט' של האמא-
הוא עושה מה שהאמא עושה.
אם האמא מברכת, מתפללת, שומרת,
שמחה שבעלה לומד תורה-
אז גם הוא ישמח!
אם האמא,
רק כואב לה כשהוא לומד תורה-
יכל להביא לה פרנסה,
יכל להביא לה מליארדים...
כל יום הוא רק מביא לה חמושים,
ושעורים מהרב...
כבר נמאס לה, די!
כמה היא יכולה לסבל?
הילד רואה שהאמא ככה-
הוא רואה מה היא חושבת,
הוא נהיה כמו האמא!
הילד הולך אחרי האמא!

♦ אסור להחניף ♦

היה המלך אנריפס-
שהיו צריכים להרוג אותו.
אנריפס,
היה נכד של הורדוס.
אמרו לו:
"אחינו אתה..." "אחינו אתה..."
- עכשיו תלכו בגלות.
כי אסור להחניף לרשעים!
אפלו אחד כמו אנריפס-
שהיה מוריד את הסל,
ומביא בפורים,
והיה מחלק צדקות,
אבל להחניף לוי??
היה צריך להוריד לו את הראש!!!
למה פתחם חי לעולם ועד?
כי הוא "קנאי!"
אם אדם מקנא לה,
כל הגוף מתחלף לו-
הוא מקבל גוף חדש מוגן עדן,
והוא חי לעולם!